

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

ט' ז' תשבת מפי זרעו

ספר
זוהר הצות
חלק א'

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כלזוהר הרקיע

חוברת מספר 65

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובב"א

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

בט"ד

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

A decorative border of intricate, light-colored floral and scrollwork patterns surrounds the central text. The border is symmetrical and features delicate, swirling lines and small floral motifs.

ספר א'

זוהר

התעוררות

דיניו ומנהגיו בנגלה ובנסתר

מפתחות לזוהר התעוררות

- א**..... פרק א'
א..... גודל מעלת תיקון חצות.
ד..... פרק ב'
ז..... מה יעשה האדם שאין בכוחו לקום בחצות.
 כשהקב"ה מושך חוט של חסד על כנסת ישראל, נוטלים חלקם כל המתחברים עמה
ז..... בלילה.
ה..... "הבא להרגך השכם להרגו" - עד להרגו בעסק התורה שבחצות.
ו..... פרק ג'
ו..... מי שאין בכוחו לקום, יחזיק ידי תלמידי חכמים הלומדים בחצות זוהר הקדוש.
ז..... פרק ד'
ז..... מי שלא עסק בסודות התורה, פוגם בתפארת שבאצילות.
ז..... בודאי מעוררים בזה זכות רחל אמנו, וקולה ברמה נשמע.
ח..... ועל כולנה זכות לימוד הזוה"ק להמשיך נשמת הרשב"י אלינו.
 לו חכמו ישכילו זאת, להתנות תרומתם ללומדי התורה אשר לכל הפחות יתבלו לימודם
 בתורת הרשב"י.
ט..... פרק ה'
ט..... החובה לבכות ולקונן על גלות השכינה.
ט..... בכל עת שיעסוק בתיקונו הרי בכך ימנע את האסונות.
ט..... כי לא איכפת לנו מצער השכינה שהיא האמא שממנה ישראל ניזונים.
י..... והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני.
י..... כי הוא יתברך מתנהג עמנו מידה כנגד מידה.
 צריכים לבקש רחמים על בית המקדש, ורק כך יוכלו לצאת מאפילה לאור גדול ומשעבוד
 לגאולה.
יא..... באם אין לנו ירושלים ומלכות בית דוד למה לנו חיים?... אין להם למה לחיות.
יא..... וכבר נחת רוח הוא לפניו יתברך שיהיו בניו מבקשים ומתפללים על זאת.
יב..... פרק ו'
יב..... כל אותן אלפים שנפלו בימי דוד - לא נפלו אלא שלא תבעו בנין בית המקדש.
יג..... כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה.
 גדולי הדור צריכים להשפיע להאנשים הפשוטים, ללמדם איך צריכים לבקש על
 הגאולה.
יד..... התפילה והדרישה לבנין בית המקדש היא מביאה רפואה והצלחה.
יד..... פרק ז'
יד..... תיקון חצות הוא כל כך גדול עד כדי כך שהוא חשוב יותר מלימוד התורה.
 כל צדקותיו אשר עשה לא יזכרו לו להנטותו לתחיה, לראות בשמחת ישראל ציון
טו..... וירושלים.

- כל אחד צריך לעשות תיקון חצות..... יז
- המגיד המלאך אמר: על השכינה, שהצער שלה הוא נורא..... יח
- פרק ט' - קב הישר (פרק צ"ג)..... יח
- הכועס כאלו עובד עבודת כוכבים..... יט
- החיוב להתאבל על חרבן הבית וגלות השכינה, כביכול..... יט
- המצטער על גלות השכינה, זוכה לכתר תורה..... כא
- רבי אברהם גלגול של ירמיה הנביא..... כא
- דמות אשה בלבושים שחורים..... כא
- פרק י' (קב הישר פרק צד)..... כב
- אם רגיל להתאבל על צער השכינה, ובא עליו צער, חס ושלום, יסבל המשא בלא חשש כב
- המתאבל על חרבן בית המקדש יזכה לראות בנחמת ישראל..... כה
- פרק י"א..... כו
- חלק ההנהגה של תיקון חצות..... כו
- פרק י"ב..... כז
- סדר תיקון חצות מאדמו"ר הזקן..... כז
- פרק י"ג - הלכות תיקון חצות מהבן איש חי..... כח
- זמן תיקון חצות המוסכם על פי הקבלה האמיתית..... כח
- פרק יד..... כט
- בימי בין המצרים רבים נוהגים לומר תיקון חצות אחר חצות היום..... כט
- פרק טו..... כט
- תיקון רחל ותיקון לאה..... כט
- בכמה מקומות נוהגים לומר וידוי קודם אמירת תיקון חצות..... ל
- אם אי אפשר לו לקום בחצות, יתגבר על כל פנים לקום קודם עמוד השחר..... ל
- כל העוסק בתורה בלילה הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט של חסד ביום..... לא
- פרק טז..... לא
- ענין בין המצרים - לבכות בכייה ממש על חורבן הבית..... לא
- פרק יז..... לא
- תיקון חצות מציל מאסונות ומשמד רח"ל..... לא
- אמר את התיקון על התכריכים והיו ספוגים בדמעות של התיקון חצות שלו..... לב
- פרק י"ח..... לג
- כוח לומדי הזוהר..... לג
- בשתי שעות אלו נביא את המשיח!!!..... לג
- פרק י"ט..... לד
- כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמד קבלה, כי גדול כחה לקרב הגאלה..... לד
- אם כולנו נתאחד באהבה ונלמד זוהר הקדוש יבוא העולם לתקונו השלם..... לו
- פרק כ'..... לז
- הרמח"ל ראה זאת מקדם והקדים רפואה למכה, ותקן בישיבה שלו שילמדו זהר בלי הפסק..... לז

כשמשיח יבוא, אברכי כולל חצות הרשב"י וכל התומכים בהם יהיו הראשונים לקבל פני משיח
צדקנו
לז
לט "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!"

דיניו ומנהגיו בנגלה ובנסתר
"חצות לילה אקים להודות לך על משפטי צדקך"
התעוררות והתחזקות עם הלכות בענין קימת חצות

יקומו תיחודים ויעשו תקון חצות הלילה לעלוי שכנית עוזנו ולתקנה בתיקוניה הראויים. הנה באנו עכשו בהקדמה זו לבאר קצת ממעלת הקמים בחצות הלילה לעסוק בתורה ועבודה, לתקן התיקונים הראוי, ועל ידי זה להתדבק בה' ושכנתו, ביחודא שלים, בשם כל ישראל, למען שמו באהבה.

פרק א'

גודל מעלת תיקון חצות

הנה נודע גודל המעלה ועת רצון של קימת חצות לילה ואמירת תיקון חצות להשתתף בצער השכינה הקדושה כמבואר בזוה"ק בהפלגות נוראות, צא ולמד מה שכתב השל"ה הק' בסידורו דברים מבהילים, ומקורם בבכתבי האר"י החי, וזה לשון האר"י הק' זיע"א בשער הכוונות, "הקם בחצות לילה ליחד קוב"ה ושכינתיה אין קץ ותכלית לשכרו ואין למעלה ממנו, ויהיה מכלל אותם צדיקים הגוזרים למטה ודבריהם מתקיימים למעלה", עכל"ק. ומבואר בספרים הקדושים שהוא בדוק ומנוסה להחיש ישועה אפילו בשינוי הטבע.

ומפורש יוצא מפי רשב"י הקדוש בזוה"ק (פרשת ויקרא), מעלת הקם לעסוק בתורה בחצות הלילה וזה לשון הזוהר: (חלק ג' דף כ"ב ע"א) זְכָאָה חוֹלְקִיה מֵאֵן דְּאִתְעַר בְּהוּא זְמָנָא וְאִשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא... וְחוּטָא דְחֻסְדַּ

אֲתַמְשֶׁךָ עֲלֵייהוּ, דְּמַהְהוּא חוּטָא אֲתַעְטֵר בְּרַ נְשׁ בַּעֲטָרָא דְּמַלְכָּא, וּמְנִיָּה דְּחֻלִּין עֲלָאִין וְתַתְּאִין, הוּא עָאל בְּכַל תְּרַעֵי מַלְכָּא, וְלִית מָאן דְּיַמְחֵי בִידוּי. וְאַפִּילוּ בְּזַמְנָא דְּמֵאֲרִיִּהוּן דְּדִינָא קְיָיִמִין לְמִדְּן עֲלֵמָא, לֹא דִיִּנְיָן עֲלֵיהּ דִּינָא. בְּגִין דְּהָא אֲתַרְשִׁים בְּרִשִׁימוּ דְּמַלְכָּא, דְּאַשְׁתְּמוּדְעָא דְּאִיהוּ מְהִיכְלָא דְּמַלְכָּא, וּבְגִין דָּא לֹא דִיִּנְיָן עֲלֵיהּ דִּינָא. וְכָאָה חוּלְקִיהוּן דְּצַדִּיקָיָא, עכ"ל

בלשון הקודש: אֲשֶׁרִי חֻלְקוּ שֶׁל מִי שֶׁמֵתְעוֹרֵר בְּאוֹתוֹ זְמַן וְעוֹסֵק בְּתוֹרָה... וְחוּט שֶׁל חֶסֶד נִמְשָׁךְ עֲלֵיהֶם, שֶׁמֵאֹתוֹ חוּט מֵתַעְטֵר אָדָם בַּעֲטָרַת הַמֶּלֶךְ, וּמִמֶּנּוּ פוֹחֲדִים עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים. הוּא נִכְנָס לְכֹל שְׁעָרֵי הַמֶּלֶךְ, וְאִין מִי שֶׁיִמְחָה בִידוּ. וְאַפִּלוּ בְּזַמַּן שֶׁבְּעָלֵי הַדִּין עוֹמְדִים לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם, אִין דְּנִים עֲלָיו דִּין, מִשּׁוּם שֶׁהָרִי נִרְשָׁם בְּרִשְׁם שֶׁל הַמֶּלֶךְ. שְׁנוּדַע שֶׁהוּא מְהִיכֵל הַמֶּלֶךְ, וְלִכֵּן לֹא דְנִים עֲלָיו דִּין. אֲשֶׁרִי חֻלְקִים שֶׁל הַצַּדִּיקִים, עכ"ל.

רואים כאן כמה הזוהר משבח את מעלת הקם בחצות הלילה, שהוא נעשה בזה כמו הצדיקים הגמורים וממנו פוחדים העליונים והתחתונים ואין מי שימחה בידו, כי נרשם בחותם המלך, הקדוש ברוך הוא. - ויסוד הענין מבואר בכתבי הבעש"ט הק' זיע"א כי הלא כל הצרות והרעות שורשם הוא בצער השכינה הקדושה, ולכן כאשר מתאבלים ומבכים על שורש הענין דהיינו צער השכינה, מתקנים ממילא כל הענינים ומשתלשל השפע להיושע בכל הישועות.

אומר הנביא (ירמיה פרק י"ג י"ז) "בְּמִסְתָּרִים תִּכְבֶּה נִפְשֵׁי מִפְּנֵי גֹהַ וְדָמַע תְּדַמַּע וְתָרַד עֵינַי דְּמָעָה פִּי נִשְׁבֶּה עֶדְרַי ה'". ודרשו חז"ל (חגיגה דף ה' ע"ב): אמר רב שמואל בר אינאי משמיה דרב מקום יש לו להקדוש ברוך הוא ומסתרים שמו, מאי מפני גוה, אמר רב שמואל בר יצחק, מפני גאוותן של ישראל שניטלה מהם ונתנה לעובדי כוכבים, רב שמואל בר נחמני אמר מפני גאוותה של מלכות שמים שנטלה, עכ"ל. וכתוב בזוה"ק (חלק ב דף מ"ו ע"א, ובאדרא) כל הלומד אחר חצות לילה הקב"ה משקיט את המלאכים וכולם מקשיבים לקולו, וזה לשון הזוהר הקדוש: אבל בפלגות ליליא קודשא בריך הוא עאל בגנתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקיא, וכדין בעי ליה לבר נש למיקם ולמלעי באורייתא, והא אתמר דקודשא בריך הוא וכל צדיקיא דבגנתא דעדן כלהו צייתין לקליה, הדא הוא דכתיב (שיר השירים פרק ח' י"ג)^א הַיּוֹשֶׁבֶת בְּגַנִּים חֲבָרִים

מְקַשְׁיבִים לְקוֹלֶךָ הַשְּׁמִיעֵנִי. והא אוקמוה היושבת בגנים דא כנסת ישראל, דאיהי משבחת ליה לקודשא בריך הוא בשבחה דאורייתא בליליא, זכאה חולקיה מאן דאשתתף בהדה, לשבחה ליה לקודשא בריך הוא בשבחה דאורייתא.

ובכתבי האר"י מובא (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): **"היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני"**, ראשי תיבות ח'בירים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות, על פסוק והנה נער בוכה ותחמול עליו וגו', והבן זה. - [ושם נתבאר בזוהר הקדוש על הפסוק (שמות פרק ב' ו') **"וּתְפַתַּח וּתְרַאֲהוּ אֶת הַיֶּלֶד וְהִנֵּה נֶעַר בֶּכֶה וְתַחְמַל עָלָיו וְתֹאמַר מִלִּדֵי הָעִבְרִים זֶה"**, שכאשר היהודי בוכה ושב בתשובה מיד חומלת עליו השכינה הקדושה, ומבטלת ממנו כל דינין קשין וכו', ומשפעת לו שפע טוב ורחמים, (ועיין עוד זוה"ק חלק ב' דף קס"ה ע"א²)] וכן נהגו יראי ה' בכל הדורות, וכנודע כי מרן החתם סופר זיע"א נהג בכל ליל שישי לערוך סדר תקון חצות עם כל בני ישיבתו.

יש לו לבקש רחמים לפני המלך העליון. אם כן, לא תפלה תפלה כלל, ולא יפגש בעצב כלל, שהרי לא יכול לשמח את לבו ולהפגש לפניו בשמחה. מה התקון שיש לאדם הזה? אלא ודאי הרי שנינו, כל השוערים נגעלו ונסגרו, ושערי דמעות לא נסגרו, ואין דמעה אלא מתוך צער ועצב, וכל אותם הממנים על אותם השוערים, כלם משברים חתיכות קשות ומגעולים ומכניסים אותן דמעות, ואותה תפלה נכנסת לפני המלך הקדוש. (דף קס"ה ע"ב) ואז לאותו מקום יש דחק מאותו עצב ודחק של אותו אדם, כמו שנאמר (ישעיה סג) **בְּכָל צָרָתָם לֹא (ל) צָר. תְּשׁוּקַת אוֹתוֹ הַעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן לְמִקוּם הַזֶּה, כְּזֶכֶר שֶׁתְּשׁוּקָתוֹ תָּמִיד אֵל הַנִּקְבָּה. כְּשֶׁנִּכְנַס הַמֶּלֶךְ לְגִבְרִיה וּמוֹצֵא אוֹתָהּ בְּעֶצֶב, אִזּוֹ כֵּל מַה שֶׁהִיא רוֹצֵה, נִמְסָר בְּיָדָהּ, וְאוֹתוֹ אָדָם וְאוֹתָהּ תְּפִלָּה לֹא חוֹזֶרֶת רִיקָם, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא חָס עָלָיו. אֲשֶׁרִי חִלְקוֹ שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם שֶׁשׁוֹפֵר דְּמֵעוֹת לְפָנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בַּתְּפִלָּתוֹ, עכ"ל.**

של אחרים ויושבת בבתי כנסיות ובבתי מדרשות. חברים מקשיבים לקולך - מלאכי השרת חבריך בני אלקים דוגמתך מקשיבים ובאים לשמוע קולך בבתי כנסיות. השמיעני - ואחר כך יקדישו הם שנאמר (איוב ל"ח) **בְּרֵן יַחַד כּוֹכְבֵי בָקָר אֱלוֹ יִשְׂרָאֵל, וְאַחַר כֵּן וִירִיעוּ כָל בְּנֵי אֱלֹקִים.**

ב. זוהר חלק דף קס"ה ע"א וע"ב: **בלשון הקודש: ועלזו לפניו. לא כתוב מלפניו, אלא לפניו, שהרי אין מי שיידע בו כלום. אבל לפניו, מי שניכנס אצל הרקיע הזה, צריך להפגש בשמחה ולא בעצב כלל, משום שהרקיע הזה גורם, ששם לא שורה עצב ורגז כלל, שהרי שם הכל בשמחה. ועל זה, כהן גדול שעומד לפניו לא היה נכנס לבית הקדש - רק בשמחה ולהראות שמחה, שהרי המקום גורם. ועל זה כתוב (תהלים ק) עבדו את ה' בשמחה באו לפניו ברננה. שהרי צריך שלא להראות בו עצב. ואם תאמר, אם כן, מי שהוא בצער ודחק, שלא יכול לשמח את לבו, ומתוך דחקו**

פרק ב'

מה יעשה האדם שאין בכוחו לקום בחצות

והנה בחולשת הדורות נתמעטו הלבבות, ואין איש שם על לב צער השכינה הקדושה, הנה יראה להשתדל לפחות פעם בחודש או בשבוע לקום בחצות ולערוך הסדר שסידר האר"י הקדוש, ועל כל פנים יתאמץ לקום בחצות באיזה לילה שיכול, ולהיות מכלל עבדי ה' וכמו שכתוב (תהילים פרק קל"ד א') "הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת יְדֹן פֶּלַע עַבְדֵי יְדֹן הָעַמְדִים בְּבֵית יְדֹן בְּלִילוֹת" דייקא, ובאיזה לילה שאינו יכול יתאמץ על כל פנים לקום איזו שעה לפני עמוד השחר כמו שאמר דוד המלך ע"ה (תהילים פרק נ"ז ט') "עֹנֶה כְּבוֹדֵי עֹנֶה הַנֶּבֶל וְכִנּוֹר אֶעֱיֶרָה שְׁחָר"^ג, וכמו שנפסק בשולחן ערוך אורח חיים (סימן א סעיף א) "יתגבר כארי לעמוד בבוקר לעבודת בוראו שיהא הוא מעורר השחר", וכתוב בכתבי האר"י כשקם קודם עלות השחר ומחבר לילה ויום בתורה אז ניצול מהקליפה שמתעוררת אז, (הנקראת עולת בהיפוך אותיות תול"ע, ומכניע אותה). וכך צו תלמידי הבעל שם טוב זי"ע, מיד כשיתעורר משנתו כדי שלא יחזור ויישן, ירגיל את עצמו להתבונן מיד לפני מי הוא שוכב לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה, כמו שכתוב, "הלא את השמים ואת הארץ אני מלא" וכו', ואילו היה שוכב לפני מלך בשר ודם היה מתחייב בנפשו וכו'. וטוב להרגיל עצמו לומר מיד שניעור נוסח זה: מודה אני לפניך מלך חי וקים שהחזרת בי נשמתו בחמלה. רבה אמונתך: ויצייר במחשבתו אותיות שמו בשילוב אותיות נשמה – כגון אם שמו יצחק נישצמחהק – ינצשחמקה – ובזה יגביר כח נשמתו ויצליח בעבודת ה', ובזה יזכור את ה' הנצב עליו ויקום בזריזות.

כשהקב"ה מושך חוט של חסד על כנסת ישראל, נוטלים חלקם כל המתחברים עמה בלילה

ו**כתב** השל"ה הקדוש – (מסכת חולין - פרק דרך חיים תוכחת מוסר כ"ב): וכשקול רנה של תורה עולה מלמטה, מחריש הקב"ה כל צבא מעלה ומקשיב הקול ההוא, וכנסת ישראל וכל צבא המלאכים מקשיבים הקול ההוא, כענין שכתוב (שה"ש ח, יג), היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני. וכשהקב"ה מושך חוט של חסד על כנסת ישראל, נוטלים חלקם כל המתחברים עמה בלילה. ולפי שהיה דוד יודע דבר זה, אמר חצות לילה אקום להודות לך וגו'.

ג. והוא סגולה נפלאה לאמר פסוק זה ז' פעמים ישר והפוך – ולאחר מכן לכוון לשעה

(תהלים קיט, סב), וכתוב (תהלים נז, ט), עורה כבודי וגו', ודרשו רז"ל אני מעיר את השחר ואין השחר מעיר אותי, לפי שלא היה ישן אלא כשינת הסוס, והוא סוד נעלם. וכשעלה עמוד השחר באה הכלה מעוטרת מכמה שירות ותושבחות וכמה מיני תודה, כלולה ממעלה וממטה, ויושבת בחיק דודה. וכשרואה אותה באותה התיקון הטוב, מְצַוָּה לכתוב בספר, כל בני ביתו העומדים בבית ה' בלילות, ומושך עליהם חוט של חסד. ומאותו החוט נכתר אותו צדיק בכתר המלך, ויראים ממנו עליונים ותחתונים, ואין בעלי הדין שולטים עליו, לפי שהוא רשום בסימן המלך וניכר שהוא מבני ביתו, ולפיכך אין דנין אותו. והנזהר בזה מעיד על עצמו שהנשמה הקדושה מאירה בו, ומאהבתו ביוצרו מתעורר לעבודתו. ובשביל שהיא שעה רצויה היה מזהיר הנביא ואומר (איכה ב, יט), קומי רוני בלילה לראש אשמורות, וכתוב (ישעיה כו, ט), נפשי אויתיך בלילה. וצריך לזוהר שלא יפסיק משיתחיל עד שיתפלל עם הנץ החמה, עכ"ל.

"הבא להרגך השכם להרגו" – עד להרגו בעסק התורה שבחצות

וכתב הרי"ח הטוב בספרו בן איש חי פרשת וישלח (שנה ראשונה), וז"ל: ויאמר לו אלהים שמך יעקב, לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך, ויקרא את שמו ישראל, נ"ל בס"ד טעם ליתרון שם ישראל אשר נתן לו, והוא, כי ישראל הוא מספר, יעקב משה דוד, דשלשה צדיקים אלו צריכין להיות בחיבור אחד, כי הם בחינת ו"ה שבשם ברוך הוא, והיינו יעקב באות וא"ו וכן משה רבנו ע"ה, אלא שיעקב מלבר ומשה מלגאו, כנזכר בזוה"ק ובדברי רבינו האר"י ז"ל, ודוד הוא בחי' ה"א אחרונה, ולכן אמר לו השי"ת "ומלכים מחלצין יצאו" רמז לו על מרע"ה דכתיב ביה ויהי בישורון מלך, ועל דוד המלך ע"ה, שהוא ראש המלכים שזכה ונטל המלכות, ונרמזו שלשתם בשם ישראל, כי צריך לחבר אותיות ו"ה תמיד ביחד שלא יתפרדו חס ושלום, ולכן ישראל שיצאו נשמותיהם מן חיבור בחינת ו"ה, ג"כ זכו לשם זה של ישראל שנקראו בו, וגם להורות כי צריכין תמיד לעסוק בתורה לחבר אותיות ו"ה, ולכן צריך לעסוק בתורה ביום ובלילה כמו שכתוב "והגית בו יומם ולילה", כי היום הוא סוד וא"ו והלילה היא סוד ה"א, ולכך צריך להשתדל ג"כ לחבר היום והלילה בעסק התורה.

על כן מלבד שצריך לקום באשמורת כדי לעסוק בתורה בלילה, עוד צריך להזהר שיחבר סוף הלילה עם תחלת היום בעסק התורה כדי לעשות בזה חיבור ו"ה בשלימות: ולכן אמרו חכמינו ז"ל, הבא להרגך השכם להרגו, וכתבו חכמי המוסר דקאי על יצה"ר, שצריך האדם לקום באשמורת להרגו בעסק התורה שבחצות הנקרא לילה, שהוא מעולה יותר מעסק התורה בחצות הראשון הנקרא ליל, ואמרת בזה, ליל"ה למפרע הוא ר"ת ה'בא ל'הרוג י'שכימו ל'הרגו, ואשרי אנוש יעשה זאת ובן אדם יחזיק בה, שיהיה נייעור באשמורת בכל לילה בחצות השני לעסוק בתורה, כי מועיל לימוד תורה בעת זה לכמה דברים, צא ולמד בזוה"ק כמה הפליג בשבח ותועלת לימוד זה (עכ"ל הטהור).

פרק ג'

מי שאין בכוחו לקום, יחזיק ידי תלמידי חכמים הלומדים בחצות זוהר הקדוש

יעוד יכול לקיים העצה שסמכו עליה כל הפוסקים בדין יששכר וזבולון (שו"ע יו"ד סימן רמ"ו) דהיינו להחזיק מכספו את הקמים בחצות, וייחשב לו לצדקה כאילו עשאה בעצמו, וכן מובא בספר כף החיים (פלאג"י - סי' ג' סעיף מ') דמי שאין בכוחו לקום, יחזיק ידי תלמידי חכמים הלומדים בחצות. - וכן הוא בספר דמשק אליעזר וז"ל, החיוב מאד לכל אדם להתאמץ בכל יכולתו לקיים תקון חצות ומי שטרוד מאד בעסקי העולם ואי אפשר לקיימה, על כל פנים יראה להחזיק איזה בר אוריין שהוא יקיימה ויהא לו חלק בו. - ויתנה עם האברך, שמחויב ללמוד לכל הפחות 2 שעות זוהר הקדוש, כידוע מספר האדרא הקדוש, שמחצות הלילה ועד שתי שעות באשמורת הלילה, הוא זמן הכי מסוגל בשמים, בפרט ללימוד תורת הסוד. (ישעיה פרק נ"ו ב') "אֲשֶׁרִי אָנוֹשׁ יַעֲשֶׂה זֹאת וְכֵן אֶדְם יִחְזִיק בָּהּ", ומה טוב חלקו ונעים גורלו בעולם הבא, "עין לא ראתה אלו-הים זולתך", ובכך יזכה לכל אשר הבטיחו חז"ל הקדושים.

וכל אחד שיכול לעשות עסקת יששכר וזבולון, יעשה עם אברכים הקמים ללמוד בחצות זוהר הקדוש, ואם יכולים ילכו לקבר רחל לשפוך שיח ולעורר ישועת ישראל במקום קדוש ונורא, ושמה ילמדו זוהר הקדוש, שהוא תיקוני השכינה הכי גדול, ובזה מסייעים אותה ללקט הניצוצות הקדושים, ונגאלת מבור השבי, וכבר נקבע על ידי יעקב אבינו למקום

תפלה וישועה, (כמאחז"ל מד"ר וישלח וזוה"ק ויחי, וברש"י בפרשת ויחי), וכבר נודע מה שכתוב הגה"ק מברדיטשוב זיע"א בקדושת לוי (פרשת ויצא) כי קול עצום ונורא יוצא בכל עת שבאים להתפלל בקבר רחל, עכת"ד. ומי יוכל לשער גודל זכות וסגולת התפלה בקבר רחל, אשר בכל הדורות הייתה אבן שואבת לישועת הכלל והפרט, עד אשר הגר"א מוילנא זיע"א (בביאורו לתיקון"ז תיקון ו) כתב כי עיקר השארת השכינה בזמן הגלות היא בקבר רחל.

פרק ד'

מי שלא עסק בסודות התורה, פוגם בתפארת שבאצילות

וכתב בכתבי האר"י שער הגלגולים הקדמה י"ז וז"ל: וכבר נתבאר, כי ס' רבוא פירושי התורה הם כלם כפי הפשט, וכנגדם באגדה, וכנגדם בקבלה וכו', הנרמזים בר"ת פרד"ס. לפי שאין נשמה מישראל שאינה כלולה מד' בחי' אלו. ואמנם יש נשמה שמשיגה שני מיני פירושים, ויש יותר ויותר. והנה נשמתו של מרע"ה היתה משגת כל ס' רבוא פירושים שבתורה, וכמ"ש רז"ל שידע אפילו כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש, וטעם הדבר הוא, לפי שנשמתו היתה כוללת כל ס' רבוא נשמות ישראל, ולכן גם שאר חכמי ישראל ישיגו כ"כ פירושים בתורה, כפי בחי' הנשמות הנכללות בו... גם דע, כי האדם שאינו עוסק בתורה, פוגם בספירת התפארת, שבכל עולם מד' עולמות אבי"ע, כי התורה היא בת"ת שבכל עולם. האמנם יש בה ד' מדרגות וסימנם פרד"ס, והם, פ'שט, ר'מז, ד'רש, ס'וד. ומי שזכה לירד לעומק ארבעתם זוכה לסוף כל המעלות, ועליו נאמר יעשה למחכה לו. האמנם מי שלא רצה לעסוק אפילו בפשטי התורה והמקרא, פוגם בת"ת שבעשיה. ומי שלא רצה להביא ראיה לדבר, פוגם בת"ת שביצירה. ומי שלא עסק בדרשות התורה, פוגם בת"ת שבבריאה. ומי שלא עסק בסודות התורה, פוגם בתפארת שבאצילות, עכ"ד.

בודאי מעוררים בזה זכות רחל אמנו, וקולה ברמה נשמע

ועל כן כאשר במקום סגולה כזה נאספים בני עליה מופלגי תורה ויראה לקונן על צער השכינה באמירת תקון חצות ולאחר מכן שוקדים על תלמודם בטהרה ובעמלה של תורה עד אור הבוקר, בוודאי יעסקו בלימוד זוהר הקדוש ובתיקונים, שהם הם תיקוני השכינה הקדושה, כמו שכתב החיד"א שכל זמן שאדם לא מגלה את חלק התורה ששייך לו, ומחדש

חידושים שקיבלה נשמתו, התורה נמצאת בין הקליפות, וזה צער השכינה, ועל זה נאמר "אוי לנו מעלבונה של תורה", על כן בהתאחדות חברים בני עליה בלימוד זוהר הקדוש, בודאי מעוררים בזה זכות רחל אמנו וגורמים נייחא לרוחא עילאה דילה, ובזו הזכות תקום ממקום מנוחתה וקולה ברמה נשמע רחל מבכה על בניה, לאמר, חזו בני חביבי המשליכים חשבונות רבים מהם, ומוסרים נפשם ואונם לעשות רצון קונם.

ועל כולנה זכות לימוד הזוה"ק להמשיך נשמת הרשב"י אלינו
והנה רבים עשו כן ועלתה בידם, לראות ישועות גלויות מעל לדרך הטבע, בזכות זה, כי חזי לצירופא הני זכותא רבוותא, זכות רחל אמנו וזכות סגולת חצות לילה, וזכות הצדקה הנקיה והטהורה להחזקת עמלי התורה מבני עליה שבדור, אשר כל אלו בודאי עושין זכויות חבילות חבילות, ועל כולנה זכות לימוד הזוה"ק להמשיך נשמת הרשב"י אלינו – כי בזה עושה שעשועים גדולים למעלה, ועושה נחת רוח ליוצרו – ועליו נאמר (פרקי אבות פ"א מ"ג): אנטיגנוס איש סוכו אמר אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב על מנת לקבל פרס אלא היו כעבדים המשמשים את הרב על מנת שלא לקבל פרס (חסד לאברהם), "וְיִבְחָנוּ דְבָרֵיכֶם הָאֵמֶת אִתְּכֶם", ולשם שמים לימודיכם.

בזה, ובתיקון מ"ג בתחילתו שם כתב, שמבטל כמה גזירות קשות מישראל ולקרב קץ הגאולה, ולכן אנשי חיל עם קדוש תחזקנה ידיכם לעשות חבורות קדושות, להרים דגל התורה להחזיק בלימוד הקדוש הזה, אשר על ידו אנו יוצאים מעבדות לחירות, משעיבוד לגאולה ומאפילה לאור גדול, והיה ה' למלך על כל הארץ, ויהיה ה' אחד ושמו אחד, ונזכה לראות בקרוב ירושלים נוא שאנו, ומקדש על מכונו וכהן בעבודתו ולוי בדוכנו, בעגלא בזמן קריב, ויקויים בנו מקרא שכתוב "כי עין בעין יראו בשוב ה' את שיבת ציון" ובנין אפיריון וימלוך עלינו במהרה מלך עליון. כה דברי החותם לכבוד התורה הקדושה... כ"ד הצב"י חיים שאול דוויק הכהן בעהח"ס איפה שלימה על ספר אוצרות חיים, וספר בנייהו בן יהודיע, והו"ב על ספר שפת אמת ועלי נהר

ד. **מכתב נורא שצריך לעשות חבורות קדושות בלימוד הזוהר הקדוש ובחכמת הקבלה לביטול גזירות קשות ולקירוב קץ הגאולה במהרה**

בכתבי האר"י שער הפסוקים בהוצאת בעל הסולם, מובא ההסכמה מהגאון הקדוש המקובל האלוקי רבי חיים שאול דוויק הכהן זצ"ל המכונה "השד"ה", וז"ל: ... ואשרי כל מחזיק בידו, להוציא לאור תעלומות, תורה יצאה בהינומא, כי שכרו גדול, עץ חיים היא למחזיקים בה, ובפרט המחזיק להגדיל חכמת האמת ולהאדירה, ולהחזיק ביד לומדיה, כי הלימוד הקדוש הזה ותפילה ככוונה מקרבים קץ הגאולה, כמו שכתוב בזוה"ק ברעיא מהימנא בפרשת נשא (דף קס"ה ע"ב) בהאי ספרא יפקון ישראל מגלותא וכו', ותיקוני זוהר הקדוש תיקון ל' בתחילתו האריך שם

לו חכמו ישכילו זאת, להתנות תרומתם ללומדי התורה אשר לכל הפחות יתבלו לימודם בתורת הרשב"י

ובספר ראש דוד מבעל החיד"א מביא (בפרשת קדושים), דההגנה והשמירה המובטחת ללומדי התורה דאגוני ומצלי, יזכו בו בסגולתו, גם מחזיקי עץ החיים אף גם בעלמא הדין, והפליג ביותר דמעלת המחזיק, גדולה על הלומד, דהלומד הרי אגוני רק בעידנא דעסיק בה, ואילו המחזיק גדולה שמירתו בין בעידנא דעסיק בה ובין בעידנא דלא עסיק בה. לו חכמו ישכילו זאת, להתנות תרומתם ללומדי התורה אשר לכל הפחות יתבלו לימודם בתורת הרשב"י זי"ע ללכל הפחות שעתיים לימוד זוהר הקדוש – כי בלימוד שעה אחת זוהר הקדוש אתה מקבל שכר של לימוד שנה שלימה תורת הנגלה, (כסא מלך על תיקו"ז) – כי הוא העיקר לגאולה. כמו שאמר הרעיא מהימנא "בספרא דא יפקון מגלותא ברחמי במהרה, אכי"ר.

פרק ה'

החובה לבכות ולקונן על גלות השכינה

מורי ורבותי אחים יקרים רחמנים בני רחמנים, הצרות והגזירות (שלא תבואנה) בין על הפרט ובין על הכלל ישראל, הולכים ומתחדשים, וכמאמר חז"ל (סוטה דף מ"ט ע"א): "רבן שמעון בן גמליאל אומר משום ר' יהושע מיום שחרב בית המקדש אין וכו': אמר רבא בכל יום ויום מרובה קללתו משל חבריו שנאמר: "בבקר תאמר מי יתן ערב ובערב תאמר מי יתן בוקר".

בכל עת שיעסוק בתיקונו הרי בכך ימנע את האסונות

והנה אנו מחפשים עצות וסגולות מה אפשר עוד לעשות כדי לבטל את הגזירות ולהביא ישועה, ומזה מוכח שהעיקר להגזירות הוא בגלל חורבן בית המקדש, אם כן בכל עת שיעסוק בתיקונו הרי בכך ימנע את האסונות. וכתוב בזוהר הקדוש שבית המקדש עתיד לירד בנוי מן השמים, ועל ידי מעשי ישראל בהאי עלמא בונים את בית המקדש.

כי לא איכפת לנו מצער השכינה שהיא האמא שממנה ישראל ניזונים

ומפורסם הסיפור על אחד מאדמורי בית טשערנוביל שנסע לאחד העיירות ובכה בלילה בעת עשיית תיקון חצות, והלך בעל

האכסניא לשאול אותו על מה הוא בוכה, והשיב על חורבן בית המקדש, ומבקש על הגאולה, ושאל אותו מה יהיה כשתהיה הגאולה, השיב לו שהמשיח יגאלנו ויקח אותנו לירושלים, שאל אותו והרי יש לי כאן צאן ובקר ומרעה, ואיך אני יעזוב את הכל, השיב לו הרי יש הרבה צרות מהגויים ושם בארץ הקודש הכל יפסק, אמר לו הרי יותר טוב שהמשיח יקח את כל הגויים לארץ ישראל, ואנחנו נשאר כאן עם הצאן ובקר... אנו מחייכים עליו אבל באמת כולנו ככה, כי לא איכפת לנו מצער השכינה שהיא האמא שממנה ישראל ניזונים, ועל זה צווח הנביא (ישעיה פרק נ' א-ב):

”וּבְפִשְׁעֵיכֶם שִׁלַּחְהָ אִמְכֶם, מִדְּוַע בְּאֵתִי וְאִין אִישׁ קָרָאתִי וְאִין עֲוֹנָה.”

והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני

ובפרשת פקודי מבאר רש"י מהי שכתוב "משכן" פעמיים בפסוק: "אלה פקודי המשכן משכן העדות", לרמז למשכן - בית המקדש שנתמשכן בשני חורבנין על עוונותיהן של ישראל. והקשה ר' זלמן מוואלאזין אם ה' לקח את בית המקדש למשכון, הרי לגבי משכון כותבת התורה (שמות כב כה) "עד בא השמש תשיבנו לו", ואם כן מדוע ה' יתברך לא החזיר לנו את בית המקדש, כמו שהוא כותב בתורתו, שצריך להחזיר משכון? ותירץ, שכתוב (שם פסוק כו) אם אינו מחזיר המשכון "והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני", ולכן התורה מצוה שלא יעכב המלווה את המשכון אצלו, כי ה' יאזין לצעקותיו של בעל המשכון ויפרע מהמלווה. אבל כאשר המשכון הוא בית המקדש, ואף אחד לא צועק, לאף אחד זה לא אכפת, אם כן מדוע הקדוש ברוך הוא יחזיר את המשכון - הרי חסר את (שמות פרק כ"ב כ"ו) "וְהָיָה כִּי יִצְעַק אֵלַי". - רואים כאן מדבריו, שאין הדבר תלוי אלא בנו, אם נתחזק ונצעק לה' יתברך שישב לנו את המשכון שלקח מאתנו, ה' יהיה מוכרח לקיים את הציווי בתורתו ויחזיר לנו את המשכון שלקח מאתנו, כמו שכתוב: (שמות פרק כ"ב כ"ו) "וְהָיָה כִּי יִצְעַק אֵלַי וְשָׁמַעְתִּי כִּי חָנוּן אֲנִי". - והוסיף ר' זלמן, שגם אם אדם יחיד יתפלל ויזעק שה' יתברך ישב לנו את בית המקדש, יעניקו לו מן השמים את השפע ואת השראת השכינה שהיה מקבל בבית המקדש, לו היה קיים, עכת"ד.

כי הוא יתברך מתנהג עמנו מידה כנגד מידה

בְּסִדּוּר הַיְעֵבֶץ (הלכות ט' באב), מובא: "אֶלְמֶלֶא לֹא הָיָה אֶלָּא עֶזְרָא זֶה בְּיַדְנוּ, שְׂאִין מִתְאַבְּלִים עַל יְרוּשָׁלַיִם כְּרָאוּי, דִּי לְהֶאָרִיךְ גְּלוּתֵינוּ וְהוּא בְּעֵינֵי

הסבה הקרובה ביותר גלויה עצומה וחזקה לכל ההשמדות המפלגות הגדולות והנוראות המבהילות אשר מצאונו בגלות, בכל מקום פזרנו על צנארנו נרדפנו לא הנח לנו להרגיע בגוים וכו'... שכחנו את ירושלים ולא עלתה על לבנו (עוד בפרט אנו תושבי ירושלים באים לכתל ורואים את החרבן הנורא מול עינינו ולא מרגישים אוי לנו) על פן כמת מלב נשכחנו מדור לדור ונוסף יגון על יגוננו ומכאובינו וכל אוהב אמת יודה לדברינו עכת"ד. [ויש לבאר שהוא כעין מדה כנגד מדה]. - ואני בחדרי ה' מצאתי רמז לדבריו, מובא בספרים הקדושים שיד ימין היא היד הפועלת ישועות כמו שכתוב "ימין ה' עושה חיל ימין ה' רוממה", "ימינה ה' נאדרי בפח ימינה ה' תרעץ אויב", והנה במזמור על נהרות בכל שהוא המזמור המדבר על הגלות מובא "אם אשכח ירושלים תשכח ימיני" (ועין רמזים נפלאים בספר קהלת יעקב מפתח לחכמת הקבלה שהאריך בזה, עין שם) זאת אומרת אם אנו לא צועקים על גלות השכינה מונעים בעצמנו ישועות על ידי יד המושיע את ישראל וחס וחלילה מזמינים לעצמנו צרות וכן מובא בספר הברית (חלק א מאמר ט' כ' ט"ז) "כי הוא יתברך מתנהג עמנו מדה כנגד מדה ואומר אתם אינכם חסים כאב על עצמכם לא עלי אף אני לא אחוס עליכם".

צריכים לבקש רחמים על בית המקדש, ורק כך יוכלו לצאת מאפילה לאור גדול ומשעבוד לגאולה

איתא בספר בית שמואל (פר' מטות) וז"ל: "ה' יתברך רוצה שיזכו בני ישראל ויבקשו רחמים על חורבן בית המקדש, ואילו היה להם מנוחה לא היו מבקשים רחמים, ולכן אין להם מנוחה בגלות" עכ"ל. - כלומר שאם בני ישראל רוצים לצאת מהגלות ומהצרות, צריכים לבקש רחמים על בית המקדש, ורק כך יוכלו לצאת מאפילה לאור גדול ומשעבוד לגאולה.

באם אין לנו ירושלים ומלכות בית דוד למה לנו חיים? ... אין להם למה לחיות

איתא ביערות דבש (להגאון ר' יהונתן אייבשיץ) חלק א' דרוש א' וז"ל: אין צורך להאריך, כי צריך להוריד דמעה באין הפוגות על בנין ירושלים והחזרת קרן דוד, כי הוא תכלית שלמות האנושית, באם אין לנו ירושלים ומלכות בית דוד למה לנו חיים? פירושו שכלל ישראל ללא ירושלים, אין להם למה לחיות, ולכן כל מי שרוצה לחיות צריך לבקש רחמים על זה, עכת"ד.

וכבר נחת רוח הוא לפניו יתברך שיהיו בניו מבקשים ומתפללים על זאת

צא ולמד ממה שכתב בספר מסילת ישרים (פרק י"ט בביאור חלקי החסידות) וז"ל: והנה החסיד כזה מלבד העבודה שהוא עובד במעשה מצותיו על הכונה הזאת, הנה ודאי צריך שיצטער תמיד צער ממש על הגלות ועל החורבן, מצד מה שזה גורם מיעוט כביכול לכבודו יתברך, ויתאוה לגאולה, לפי שבה יהיה עילוי לכבוד השם יתברך, והוא מה שכתב התנא דבי אליהו שהבאנו למעלה, ומתאוה ומיצר לכבוד ירושלים וכו', ויתפלל תמיד על גאולת בני ישראל, והשבת כבוד שמים לעילוי. ואם יאמר אדם מי אני ומה אני ספון שאתפלל על הגלות ועל ירושלים וכו', המפני תפלתי יכנסו הגליות ותצמח הישועה? תשובתו בצדו, כאותה ששנינו (סנהדרין ל"ח): לפיכך נברא אדם יחידי כדי שכל אחד יאמר בשבילי נברא העולם, וכבר נחת רוח הוא לפניו יתברך שיהיו בניו מבקשים ומתפללים על זאת, ואף שלא תעשה בקשתם מפני שלא הגיע הזמן או מאיזה טעם שיהיה, הנה הם עשו את שלהם והקב"ה שמח בזה, עכ"ל.

פרק ו'

כל אותן אלפים שנפלו בימי דוד - לא נפלו אלא שלא תבעו בניו בית המקדש

מובא במדרש שוחר טוב (תהילים י"ז) על המגפה שהיתה בימי דוד המלך שנהרגו בה שבעים אלף נפש !!! אחרי המגפה אומר גד הנביא לדוד המלך "ויבא גד אל דוד וגו' ויאמר לו עלה והקם לה' מזבח". אמרו על כך חכמינו במדרש תהילים: "משל למה הדבר דומה, לאחד שהיה מכה לבנו, ולא היה יודע הבן למה הוא מכה אותו. לאחר שהכהו אמר לו (האב לבנו), לך עשה דבר פלוני שצויתך היום כמה ימים ולא השגחת בו. כך, כל אותן אלפים שנפלו בימי דוד - לא נפלו אלא שלא תבעו בניו בית המקדש. והלא דברים קל וחומר, ומה אם אלו שלא נבנה בימיהם ולא חרב בימיהם, כך נעשה להם, ונענשו על שלא תבעו בניו בית המקדש. אנו שחרב בימינו והיה בימינו, ואין אנו מתאבלין ולא מבקשים רחמים, על אחת כמה וכמה. - לפיכך, התקינו חסידים הראשונים שיהו ישראל מתפללין שלש תפלות בכל יום ויום, אנא, השב שכינתך לציון וסדר עבודה לירושלים. ותקנו בונה ירושלים ה', ברכה בפני עצמה, בתפלה, וברכת המזון. בצווי משה רבינו". ומכאן לומד בעל היעב"ץ כי " כל השמדות שהיו - הסיבה הקרובה לכך הוא

מפני חסרון אבל על ירושלים". - היינו שעוד נקבל עונש על זה שלא ביקשנו רחמים על זה, וכמה הדברים האלו מחייבים אותנו לבקש רחמים בכל נפשנו ומאודנו על בנין בית המקדש ועל גלות השכינה.

פל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה

הגר"ח מולאזין אמר, שאם היינו מתפללים למען הקמת השכינה הקדושה, ושיתגלה כבודו יתברך בגאולה שלמה, כבר היינו נגאלים, אלא שאנו מתפללים רק על מצבינו הגשמי, ו"על זה דוה לבנו, על אלה חשכו עינינו, על הר ציון ששמים שועלים הלכו בו" (איכה פרק ה י"ז-י"ח). - ואמרו חז"ל (תענית דף ל ע"ב) שהאבל הצער והבכי על ירושלים הוא זה שמביא את בנין ירושלים. "מכאן אמרו, פל המתאבל על ירושלים - זוכה ורואה בשמחתה, ושאינו מתאבל על ירושלים - אינו רואה בשמחתה".

גדולי הדור צריכים להשפיע להאנשים הפשוטים, ללמדם האריך צריכים לבקש על הגאולה

תנא משום רבי שמעון בן יוחאי, בג' דברים מאסו בני ישראל בימי רחבעם: במלכות שמים, במלכות בית דוד ובבית המקדש וכו'. אמר רבי שמעון בן מנסיא: אין מראין סימן טוב לישראל [נ.א. אין ישראל רואין סימן גאולה לעולם], עד שיחזרו ויבקשו שלשלתם שנאמר (הושע פרק ג ד-ה) "כי ימים רבים ישבו בני ישראל אין מלך ואין שר ואין זבח ואין מצבה ואין אפוד ותרפים. אחר ישבו בני ישראל ובקשו את ידוד אלהיהם ואת דוד מלכם ופחדו אל ידוד ואל טובו באחרית הימים". "אחר ישבו בני ישראל ויבקשו את ה' אלוקיהם" זה מלכות שמים "ואת דוד מלכם" זו "מלכות בית דוד", ופחדו אל ה' ואל טובו" זה בית המקדש שנאמר: "ההר הטוב הזה", (ילקוט שמעוני שמואל א' פרק ח' ק"ו). ולתיקון קילקול זה כתב החיד"א בנוסח שאנו אומרים בתחנון של תפילות יום כיפור: "מרדנו במלכות שמים, מרדנו במלכות בית דוד, מאסנו בבית המקדש - ושלתם אנחנו מבקשים". רואים מדברי הנביא, שבני ישראל יהיו צריכים קודם כל לבקש על בית המקדש, ועל מלכות שמים, ועל מלכות בית דוד (משיח), ובזה תלוי הגאולה. ומובא באור החיים הקדוש (פרשת בהר), וזה לשונו: והגאולה תהיה בהעיר ליבות בני אדם ויאמר להם, הטוב לכם כי תשבו בחוץ, גולים מעל שולחן אביכם? ! וכו' עתידים ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' את עלבון הבית העלוב, עיין שם. - ומכאן רואים יותר את החלק שהגדולים

צריכים להזהיר את הקטנים, גדולי הדור צריכים להשפיע להאנשים הפשוטים, לבקש רחמים גדולים, וללמדם האיך צריכים לבקש על הגאולה, וכך ורק כך תהיה הגאולה במהרה.

התפילה והדרישה לבנין בית המקדש היא מביאה רפואה והצלחה

ובדברי הנביאים כתוב (ירמיה ל ז'): "כִּי אֶעֱלֶה אֲרָכָה לָךְ וּמִמְכוֹתֶיךָ אֲרַפְּאֶךָ, נָאם ה'." כִּי נִדְחָה קָרְאוּ לָךְ, צִיּוֹן הִיא - דַּרְשׁ אִין לָהּ". מהפסוק הזה לומדים, כי חוסר הדרישה לציון גורם לצרות רבות אחרות. ומאיך התפילה והדרישה לבנין בית המקדש היא מביאה רפואה והצלחה. "אֶעֱלֶה אֲרָכָה לָךְ וּמִמְכוֹתֶיךָ אֲרַפְּאֶךָ".

פרק ז'

תיקון חצות הוא כל כך גדול עד כדי כך שהוא חשוב יותר מלימוד התורה

אִתָּא בְּשַׁעַר הַכּוֹנֵנוֹת וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְהִנֵּה אִם הוּא בְּלִילֵי הַקִּיץ הַקְּצָרִים, אָךְ כְּשִׁיקוֹם מִשְׁנֵנוּ יִהְיֶה קְרוֹב לְעֲמוּד הַשַּׁחַר, אֶל תְּחוּשׁ לְעֶסוֹק בַּתּוֹרָה בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, רַק תַּעֲשֶׂה סֵדֵר הַבְּכִיָּה, וְאַחַר כֵּן אִם יִשְׁאַר זְמַן תַּעֲסֹק בַּתּוֹרָה, וְתִזְהַר מֵאֵד שְׁלֹא תִתְבַּטֵּל מִזֶּה אֲפִילוּ לִילָה אֶחָד, כִּי הוּא עֲנִין רַב הַתּוֹעֵלֶת. וְעוֹד אָמַר עַל זֶה הָאָר"י ז"ל, "עוֹשֶׂה תּוֹעֵלֶת גְּדוֹלָה בְּנַפְשׁ הָאָדָם". רואים כאן שתקון חצות הוא כל כך גדול עד כדי כך שהוא חשוב יותר מלימוד התורה, וכן פסקו כל הפוסקים שאמירת תיקון חצות עדיף אפילו מסליחות.

וְכֵן כָּתַב רַבֵּי מִשֶּׁה זְכוּתָא, גְּדוֹל שְׂכַר הַתְּקוּנִים הַנַּעֲשִׂים אַחַר חֲצוֹת עַל גְּלוּת הַשְּׂכִינָה וְעַל חֲרַבְּן הַבַּיִת, וְהוּא עוֹלָה עַל כָּל שְׂאָר תְּפִלוֹת וְסְלִיחוֹת בְּזְמַן הַהוּא, וְאִין לְבַטְלוּ בְּשׁוּם אַפֵּן, עַכְתָּ"ד. וְכֵן כָּתַב הַנּוֹדֵעַ בִּיהוּדָה (דְּרוֹשִׁים דְּרוֹשׁ ד' אוֹת כ"א): בֵּין הַלּוֹמְדִים בֵּין דְּלַת הָעַם, קִדְּם כָּל דְּבַר, יִסְדְּרוּ תְּקוּן חֲצוֹת לְהוֹרִיד דְּמַעָּה עַל גְּלוּת הַשְּׂכִינָה, וּבְפֻרְט בְּזֶה הַזְּמַן בַּעֲוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים מִתְּגַבְּרִים הַרְשָׁעִים וְנוֹתְנִים כַּח לְקַלְפָּה, וְזֶהוּ אַרְךְ גְּלוּתֵינוּ, וְרְאוּי לַעֲשׂוֹת מְלַחְמָה בְּתַחְבּוּלוֹת נֶגֶד הַקְּלָפוֹת, וְלַהֲתִישׁ כַּחֵן עַל יְדֵי תְּקוּן חֲצוֹת, וְרְאוּי לְזַהַר בְּזֶה יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר הָיוּ הַדּוֹרוֹת הָרְאוּשׁוֹנִים. עֵיין שָׁם. - וּבְמַעֲשֶׂה רַב לְהַגְרָא (ס"א), פֶּסֶק: "שִׁישׁ לְקוֹם בְּחֲצוֹת וְלַעֲשׂוֹת תְּקוּן חֲצוֹת" עיי"ש.

**כל צדקותיו אשר עשה לא יזכרו לו להנטותו לתחיה, לראות
בשמחת ישראל ציון וירושלים**

ועיין בספר קדשת הלוי השלם (פרקי אבות פ"ב מ"ו פרשת מטות) דבור המתחיל "לא הביישן למד" ומביא שם שתי מסקנות לגבי מי שלא מצטער על גלות השכינה.

א. ולכן היה אפשר (לפרש) המאמר, דכל מי שאינו מתאבל על ירושלים שיש בה כמה מיני בחינות אבילות הנזכר למעלה, ובחוד האבילות על חלול שמו הגדול בין הגויים. שאחרי שאינו מתאבל על חלול שמו יתברך, לכן כל צדקותיו אשר עשה לא יזכרו לו להנטותו לתחיה, לראות בשמחת ישראל ציון וירושלים. כי בלי ספק כל מעשיו היו מצוות אנשים מלמדה. ולא לעשות נחת רוח לשמו הגדול יתברך. כי אם היה משיג איזה בחינת אהבה ודבקות לשמו יתברך, איככה יוכל וראה חלולו בעוונותינו הרבים ויתאפק לשים יד לפה מלהתאבל על זה אבילות תכופה.

ב. ומעתה נבוא אל באור המאמר כל המתאבל על ירושלים רצה לומר שמתאבל בפעל בלב ודברים, ואז הוא מזכיר לעצמו ולשכלו תמיד גדל הנעימות והשלמות והתענוג הנעדר ממנו, ובזה אינו מניח לשכלו להתעבות ולהתגשם כל פך עד שלא ישיג נעימות התענוגים האמתיים שנעדרו... אבל באבילות הזו הוא מלטש ומזכך תמיד שכלו ובינתו כנ"ל הכל באר היטב, וזה שאמר זוכה, רצה לומר שהוא מזכך שכלו שזה עקר האדם, ואמרו זוכה, רצה לומר נעשה זך ובהיר, ולכן רואה בנחמתה ושמחתה, רצה לומר, שמשגי גדל היקר ונעימות הטוב המעטד, ושש ושמח ומתנחם ומתענג בו, וכל שאינו מתאבל רצה לומר וכו', אז הוא מניח שכלו להתגשם ולהתעבות אחר ההרגל התלאות צרות הגלות החיל הזה, ולכן אם יעזוב האבל יום, יומים יעזבהו השכל, ומדי יום ליום יתעבה ויתגשם השכל ולא ישיג הנעימות והיקר הנעים ולא יתאבל עליו כלל. ומזה יתגשם עוד, עד שאפלו שתבוא הטובה לא ישיגה לשמח בשמחתה ולהתענג בנעימותה, וזה שאמר אינו זוכה, רצה לומר, שאינו מזכך שכלו, ולכן אינו רואה בנחמתה, רצה לומר אף שהוא רואה אינו משיג התענוג כנ"ל, ולשון ראייה הנזכרת כאן הוא ראית עין השכל כנודע, רצה לומר שאינו משיג כנ"ל, והמתאבל ישיג". (אלו דברי אחד המיוחד מגדולי מלמדי זכות

על ישראל, ודי למבין בהערה זו).

ועתה שמא יבוא לחשב הכחור בשיבה אולי רצוי שישאר ער עד אחר חצות כדי להשתתף בהתקון הגדול שנעשה על ידי תקון חצות,

וְדַאי שְׂאֵם עַל יְדֵי כֶּף יִשְׁבֵּשׁ סִדְרֵי הַיְשִׁיבָה, וְגַם לְמַחְרַת מַחְמַת עֵיפּוֹת אֵינוֹ יְכוּל לְלַמֵּד כְּרֵאוֹי, לֹא נִכּוֹן לְבַחֲרוֹר לַעֲשׂוֹת כֶּף, אֲבָל אֵינוֹ סִבָּה לְבַחֲרוֹר יְשִׁיבָה לְחֶשֶׁב, שֶׁתְּקוּן חֲצוֹת וְצִעָקָה עַל גְּלוֹת הַשְּׂכִינָה אֵינוֹ עֲנִין שְׁלוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּבֵר קִבְּלִיתִי תְּשׁוּבָה מִבַּחֲרוּרִים שְׁעָנוּ לִי שְׁלֹא נִהְגוּ בִּישִׁיבוֹת לְהַגִּיד תְּקוּן חֲצוֹת, וְזוֹהִי טְעוּת וְשִׁיבוּשׁ גְּדוֹל, וּפּוֹנָה אֲנִי הַשְּׁפֵל וּמִתְחַנֵּן לְכָל מִי שֵׁשׁ לוֹ הַשְּׁפָעָה עַל בַּחֲרוּרֵי יְשִׁיבָה, לְהִבְהִיר וּלְהַסְבִּיר שְׂאֵם מְכַל סִבָּה שֶׁהִיא, הוּא עַר בְּשַׁעֲהָ הִרְאוּנָה לְתְּקוּן חֲצוֹת (לְדַגְמָא בָּא מִשְׁמַחָה מִשְׁפַּחְתִּית, אוּ מִשְׁמַרְתַּ גְּיוֹם שְׁשִׁי וְכוּ) יֵדַע גְּדוֹל הַחֲשִׁיבוֹת וַיִּקְדִּישׁ כְּמָה דְקוֹת לְתְּקוּן חֲצוֹת, וְאִם לֹא יַעֲשֶׂה כֵּן גַּם כְּשִׁיחֵיהָ אֲבָרְךָ, יִמְשִׁיךְ בְּמַחְשַׁבְתּוֹ זֹ, שְׁלֹא שִׁיךְ אֵלָיו מְצוּהָ חֲשׁוּבָה וְנִשְׁגָּבָה זֹ, כְּמוֹ שְׂרוּאִים לְצַעֲרֵינוּ הָרַב בְּפַעַל, וְכָבֵר הַבְּאִתִּי לְעֵיל מִהָאוֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ שְׁכָל מִי שֵׁשׁ בְּכַחוֹ לְהַשְׁפִּיעַ עַל הָעֲנִין הַיָּקָר הַזֶּה וְלֹא עוֹשֶׂה כֵּן, יִתֵּן אֶת הַדִּין. – וְהַחֵי יִתֵּן אֶל לְבוֹ !!!

ובש"ע או"ח (ס' תק"פ ס"ג) מובא: יש מי שאומר שגזרו שיהיו מתענים בכל יום ב' וה' על חרבן הבית ועל התורה שנשרפה, ועל חילול ה'. ולעתיד לבוא י"הפוך ה' לששון ולשמחה... ועיין במשנה ברורה וכן החיים שהביאו בשם המ"א וימי שאינו יכול להתענות על כל פנים יתפלל על הדברים הללו" ועיין שו"ע (ס"א ס"ק ב, ג).

כתב הגר"א על מי שאינו מתאבל על חילול שמו יתברך, וזה לשונו: לכן כל צדקותיו אשר עשה, לא יזכרו לו להנטותו לתחיה, לראות בשמחת ישראל ציון וירושלים. כי בלי ספק כל מעשיו היו מצוות אנשים מלומדה, ולא לעשות נחת רוח לשמו הגדול יתברך, כי אם היה משיג איזה בחינת אהבה ודביקות לשמו יתברך, איככה יוכל וראה חילולו בעוונותינו הרבים, ויתאפק לשים יד לפה מלהתאבל על זה אבילות תכופה? עוד כתב, כי מי שמתאבל הוא זוכה לראות בשמחתה מפני שהוא לא נפל כל כך בגשמיות, ויבין אז כשיהיה טוב את הטוב, אבל מי שאינו מתאבל ונשאר מגושם, לא יוכל כלל להבין את הטוב שיהיה אחרי כן, ע"כ. עוררו והתעוררו ישראל עם קדוש למען בנין בית אלוקינו להחיש גאולת ישראל, וכפי שנפסק בשו"ע או"ח סי' א' ס"ג "ראוי לכל ירא שמים להיות מיצר ודואג על חורבן בית המקדש". – ובפרט בימי ירא המצרים אשר מדורות עולם נהגו להתאבל על חורבן בית המקדש. וכבר מוזכר בפוסקים אודות חשיבות מנהג אמירת תקון חצות בימים אלו.

כל אחד צריך לעשות תיקון חצות

יש אנשים שחושבים שתיקון חצות הוא דבר גבוה מעל גבוה שאי אפשר לאנשים פשוטים לעשות, כי מה הם יועילו וזה עוד לא מדרגתם לומר ולעשות התיקונים הקדושים הללו, ושמעתי את זה בפירוש מפי כמה אברכים ששומעים כן מפי משפיעים שלכאורה בדו כן מליבם, כיון שלא ראו את אבותיהם עושים תיקון חצות, או משום שלא עשו או משום שעשו כשהם כבר ישנו... לכן לאור כל מה שראינו לעיל אין צריך כלל לבאר הדברים ודבר פשוט הוא לכל בר דעת, שדעת כל הגאונים שהבאנו למעלה הוא, שכל אחד צריך לעשות תיקון חצות, ועל כל פנים לא אומרים על זה שזה לא שייך לאנשים פשוטים אלא להיפך, וכמו שהבאנו מבעל אור החיים הקדוש, שגדולי עולם עתידים ליתן את הדין על זה שלא עוררו את ישראל על זה, וכל אחד יעשה חשבון הנפש לעצמו ויזרו עצמו להתעורר ולעסוק בתיקון קדוש זה, ועל כל פנים אם הוא ער בחצות וודאי שיעשה את התיקון כי כמה זמן זה לוקח, והדברים פשוטים ומבוררים ואין כלל חולקים על זה.

ובגמרא ברכות (דף ג' ע"א): אָמַר רַב יִצְחָק בַּר שְׁמוּאֵל אָמַר רַב, שְׁלֹשׁ מִשְׁמֵרוֹת הָיִי הַלַּיְלָה, וְעַל כֹּל מִשְׁמֵר וּמִשְׁמֵר יוֹשֵׁב הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשׂוֹאֵג כְּאָרִי, וְאוֹמֵר, אוֹי (שֶׁחֲרַבְתִּי) [לְבָנִים שֶׁבְּעוֹנוֹתֵיהֶם] הַחֲרַבְתִּי אֶת בֵּיתִי וְשִׁרְפְתִּי אֶת הַיְכָלִי וְהַגְלִיתִי אֶת בְּנֵי לְבִין אֲמוֹת הָעוֹלָם... תְּנִיָּא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, פֶּעַם אַחַת הָיִיתִי מְהַלֵּךְ בְּדֶרֶךְ וְנִכְנַסְתִּי לְחֶרֶבָה אַחַת מִחֲרֻבוֹת יְרוּשָׁלַיִם לְהִתְפַּלֵּל, וּבָא אֵלָיָהּ זְכוּר לְטוֹב, וְשָׁמַר לִי עַל הַפֶּתַח וְהִמְתִּין לִי עַד שְׁסִימְתִי תְּפִלְתִּי. לְאַחַר שְׁסִימְתִי תְּפִלְתִּי, אָמַר לִי, שְׁלוֹם עָלֶיךָ רַבִּי, וְאַמְרַתִּי לוֹ, שְׁלוֹם עָלֶיךָ רַבִּי וּמוֹרִי... וְאָמַר לִי, בְּנִי, מַה קוֹל שְׁמַעְתָּ בְּחֶרֶבָה זוֹ? וְאַמְרַתִּי לוֹ, שְׁמַעְתִּי בַת - קוֹל שְׁמִנְהֶמֶת פִּינָה וְאוֹמְרַת, אוֹי (שֶׁחֲרַבְתִּי) [לְבָנִים שֶׁבְּעוֹנוֹתֵיהֶם הַחֲרַבְתִּי] אֶת בֵּיתִי וְשִׁרְפְתִּי אֶת הַיְכָלִי וְהַגְלִיתִי אֶת בְּנֵי לְבִין הָעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים. אָמַר לִי, בְּנִי, חֲיִיךָ, וְחֲיֵי רֵאשֶׁךָ, לֹא שָׁעָה זוֹ בְּלִבְדֵּי אוֹמְרַת כֶּךָ, אֲלֵא בְּכָל יוֹם וְיוֹם שְׁלֹשׁ פְּעָמִים אוֹמְרַת כֶּךָ. וְלֹא (עוֹד) [זוֹ בְּלִבְדֵּי], אֲלֵא (בְּשָׁעָה) [שִׁישְׂרָאֵל נִכְנָסִין לְבַתִּי כְּנִסְיוֹת וּלְבַתִּי מְדַרְשׁוֹת וְעוֹנִין, (אִמּוֹן) "יְהֵא שְׁמִיָּה (רְבֵּא מְבֻרָךְ) [הַגְּדוֹל מְבָרָךְ]" הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא (כְּבִיכּוֹל) מְנַעֵנֵעַ רֵאשׁוֹ וְאוֹמֵר, אֲשֶׁרִי הַמְּלַךְ שֶׁמְקַלְסִין אוֹתוֹ בְּבֵיתוֹ כֶּךָ. וְמֵה לוֹ לְאָב שֶׁהַגְּלָה אֶת בְּנָיו לְבִין הָעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים. וְאוֹי לָהֶם לְבָנִים שֶׁגָּלוּ מֵעַל שְׁלַחַן אֲבִיהֶם.

המוגיד המלאך אמר: על השכינה, שהצער שלה הוא נורא

ובעת תיקון ליל שבועות שלמד מרן ר' יוסף קארו זצוק"ל, המגיד המלאך אמר לו על השכינה שהצער שלה הוא נורא, ואי אפשר לתארו כלל, בזה הלשון: "ואלו הייתם משערים אחד מאלף אלפים ורוב ריבי רבבות מהצער אשר אני שרויה בו, לא הייתה נכנסת שמחה בלבכם ולא שחוק בפיכם בזוכרכם כי בסיבתכם אני מושלכת בעפר". (עדות המקובל האלוקי

רבי שלמה הלוי אלקבץ זצוק"ל - בעל "לכה דודי", ועוד).

צרפנו תפלה נוראה מהאור החיים הקדוש, אשרי מי שיוכל לארגן מנין
 בכולל, בית הכנסת וכו' אם יש מנין יגידו ג' פעמים י"ג מדות (וביחיד יאמר בטעמים): ה' - ה' א-ל רחום וחנון ארך אפים ורב - חסד ואמת: נצר
 חסד לאלפים נשא עון ופשע וחטאה ונקה.

יהי רצון מלפניך אבינו מלכנו אלקינו ידידות אור נפשנו רוחנו ונשמתנו למען בריתך אשר כרת לשלש עשרה מדות שאינן חוזרות לעולם מלפניך, זכר אהבתנו ורחבתנו, והשב שכינתך לבית קדשנו והחזר להשתעשע בנו כימי קדם, כי קשה פרידתך ממנו כפרידת נפשנו מגופנו, המו מעינו, וכלתה נפשנו אל גאלת שכינתך, ואל מעון קדשך, ולרצונך יי נכספנו, הננו מתחננים (ובוכים) לפניך יי אב הרחמן על גלות השכינה, הושיעה יי שכינתך ודבק נפשנו באהבתך הנעימה והערכה על נפשנו רוחנו ונשמתנו, וייעול מלכנו בהיכלה אמן כן יהי רצון (העמק מסדור ברדיטשוב).

פרק ט' - קב הישר (פרק צ"ג)

א. אמר רבי יוחנן (ברכות דף לא עמוד א): אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעולם הזה, שנאמר (תהלים קכו ב): "אז ימלא שחוק פיניו", אמרו עליו על רבי שמעון בן לקיש, שלא מלא שחוק פיו מכי שמע מרבי יוחנן רביה.

ב. והענין הוא כי השם יתברך ברא באדם לב וכבוד וטחול, הלב הוא למעלה באמצע, והכבוד - מתחתיו מצד ימין, והטחול מתחתיו מצד שמאל. הכבוד הוא מרמז על שרש של עשו הנקרא "אדום", לפי שהכבוד כלו דם, ולכן נקרא עשו "אדום", ותבשילו אדם, והשר שלו הוא אדם, וכלו דין. והטחול הוא מרמז על לילי"ת הרשעה. והלב מרמז על ישראל, עם קדוש, כי קדושים הם לאלהיהם. ועל כן לא נטל כל כף דמים כי אם הברור והזך, דם טהור, מבחין בין דם לדם - בין דם נדה לדם טהור. מה

שָׁאִין כֵּן הַכֶּבֶד - שׁוֹאֵב לְגַבִּיהַ [פְּרוּשׁ: אֶצְלוֹ] כֹּל דָּם טָמֵא, וְאִינוּ מִבְּחִין
בֵּין דָּם לְדָם, וְהַכֶּבֶד הוּא תָּמִיד בְּכַעַס.

הכועס כאלו עובד עבודת כוכבים

ג. וְעַל כֵּן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (זוהר חלק א דף כז עמוד ב. ובחלק ג' דף קעט עמוד א): "כֹּל הַכּוֹעֵס כְּאִלוֹ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה", כִּי כָּבֵד כְּתַבְתִּי, כִּי הַכַּעַס הוּא מֵצַד הַכֶּבֶד, כִּי הוּא כַחַשׁ שֶׁל סַמָּא"ל שֶׁנִּקְרָא "אֱלֹהִים אֲחֵרִים", וְהִטְחוּל הוּא מֵצַד לִילִי"ת, שֶׁדִּרְכָּהּ לְהִתְרַאֵת לְבִנְיָ אָדָם בְּלִילָה בְּחִלּוּם וּבְהַקִּיץ כְּדַמוֹת אִשָּׁה, עַד שֶׁגּוֹרַמֶת שׁוֹיֵצָא מִמֶּנּוּ זֶרַע לְבִטְלָה, וְלִכֵּן הִטְחוּל שׁוֹחֵק (בְּרִכּוֹת סא עמוד ב). וּבְהֵיחֹת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קִיָּם, אֲזִי הָיָה מֵאִיר לְיִשְׂרָאֵל שְׁנֵי אֲוֵרוֹת מְשֻׁנֵּי עוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים, שֶׁעֲלִיהֶם נֶאֱמַר (בְּרֵאשִׁית א ג): "יְהִי אֹר
וְיְהִי אֹר" וּמִשְׁרַשׁ הָעוֹלָמוֹת הָאֵלוֹ הֵן נִשְׁמָוֹת הָאֲמֵהוֹת רַחֵל וְלֵאָה, אֲשֶׁר בְּנוֹ שְׁתִּיָּהֵן בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְהֵם הָיוּ מְכַנְּיָעִים אֶת הַסַּמָּא"ל וְזוֹנְגָתוֹ לִילִי"ת, שֶׁלֹּא הָיָה לָהֶם שׁוֹם שְׁלִיטָה לַעֲשׂוֹת רְעָה לְיִשְׂרָאֵל, וְשְׁנֵי פְעָמִים "אֹר" גִּימְטְרִיא "שְׁחוֹק", מֵה שָׁאִין כֵּן כְּאֲשֶׁר נִחְרַב הַבַּיִת, גֶּרְמוֹ הָעוֹנוֹנוֹת שֶׁהָאֲוֵרוֹת שֶׁל מַעֲלָה נִסְתַּלְקוּ, וְאֲזִי גָבְרוּ שְׁתֵּי הַקְּלָפוֹת הַנְּזַכְרוֹת, אֲזִי הָיָה שׁוֹחֵקֵת בְּנוֹ, בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּיּוֹת, וְלִכֵּן אֵין שְׁמִחָה וְשְׁחוֹ"ק בְּעוֹלָם הַזֶּה, וּכְשִׁיבּוֹא מְשִׁיחֵנוּ - "אֲזִי יִמְלֵא שְׁחוֹ"ק פִּינוֹ". וּמִכָּאֵן צָרִיךְ הָאָדָם לְדַעַת אֵיךְ לְרַצּוֹת הַבוֹרֵא יִתְבַּרְךָ, שֶׁלֹּא לְהִרְאוֹת שׁוֹם פְּנִים שׁוֹחֵקוֹת עֲכָשׁוּ בְשַׁעַת הַחֲרָבָן, כִּי אֲסוּר לָנוּ לְשַׁחֵק, וְאִם הָאָדָם אִינוּ נֹזְהֵר בְּזֶה, אֲזִי הוּא נוֹתֵן כַּחַשׁ לְטְחוּל לְשַׁחֵק, וּמִתְגַּבְּרִין הַב' קְלָפוֹת הַנְּזַכְרוֹת לְעֵיל.

החיוב להתאבל על חרבן הבית וגלות השכינה, כביכול

ד. וְלֹא מְלוֹי שְׁחוֹק לְבַד אֲסוּר, אֲלֵא גַם שְׁאָר שְׁמֵחוֹת שָׁאִינָן שֶׁל מִצְוָה אֲסוּר, וְאֶפְלוּ שְׁמִחָה שֶׁל מִצְוָה אֵין לְהִרְבּוֹת בָּהֶם כָּלֵל. וְכַמְבָּאָר בְּדַבְרֵי חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה, רָאָה מֵה שֶׁכְּתִב הַזֶּה פְּרִשְׁתַּ תְּזַרְעֵ (דף מה עמוד ב): "רַבִּי חֵיָא וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ אֲזִילִי בְּאוֹרְחָא, כִּד מְטוֹ חַד חֲקַל, חָמוּ חַד דְּפִטְיָרָא דְקִיטְפָא (פְּרוּשׁ: עַץ שֶׁל אֶפְרָסִמוֹ) שֶׁהָיָה בְּדֶרֶךְ לְצַד יָמִין, אָמַר רַבִּי יוֹסִי: עֲטִיפָא עֲטִיפָא דְקִטְרָא בְּעֵינֵי שְׂכִיחַ (פְּרוּשׁ: כְּסוּי עֵשׂוֹן שֶׁל שְׂרַפְתָּ אֵשׁ חֲרָבָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שְׂכִיחַ לְפָנֵי עֵינֵי צְדִיקִים הַזֹּכְרִים תָּמִיד אֶת חֲרָבָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ)".

ה. פְּרוּשׁ הַזֶּהר בְּלִשׁוֹן קֹדֶשׁ: רַבִּי חֵיָא וְרַבִּי יוֹסִי בְּדֶרֶךְ לְצַד יָמִין עַץ אֶפְרָסִמוֹן. אָמַר רַבִּי יוֹסִי: הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ, כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְשָׂדֵה אֶחָד, רָאוּ עֲטִיפָה עֲטִיפָה שֶׁל עֵשׂוֹן מְצוּי בְּעֵינֵינוּ...

וְלִבְךָ אֵין רְשׁוּת לְהִסְתַּפֵּל בְּשׁוּם שְׂמִיחָה מִיּוֹם שֶׁנִּחְרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, רְאֵה כַּמָּה גְדֹל הַחַיּוּב לְהִתְאַבֵּל עַל חֶרְבֵן הַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ וְעַל שְׁפִיכַת דָּמֵן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְצָרִיךְ אָדָם לֹאמַר (תהלים קלז): "עַל נְהָרוֹת בָּבֶל", וְלִשְׁפֹךְ דַּמְעוֹת עַל חֶרְבֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְ"שִׁיר מְזֻמּוֹר לְאַסָּף" - סִימָן פ"ג בְּתַהֲלִים - עַל הַרִיגַת הַצַּדִּיקִים, כִּי שְׁעָרֵי דַמְעוֹת לֹא נִנְעָלוּ (בְּרֻכּוֹת ל"ב עמוד ב) וְאֵין נִמְחָקִים לְעוֹלָם, וְיֵשׁ בְּרַקִּיעַ מִמֶּנָּה אַחַד, שֶׁמִּקְבֵּל אוֹתָן דַּמְעוֹת, וְהוּא גַם כֵּן מִמֶּנָּה עַל הַתַּפְלוּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵן בְּדַמְעוֹת, וְהוּא מְלַאֵךְ מִן שְׂרֵי הָאוֹפָנִים, וְשִׁמוֹ יִרְחֵמֵא"ל (זוהר חלק ב דף רמה עמוד ב), וְהוּא שׁוֹלֵט עַל שֵׁשׁ מֵאוֹת חִיּוֹת, וְאֵנּוּן דַּמְעִין אַחֲרֵינֵין וְהוּא אוֹתָן דַּמְעוֹת "הֵן אֲרָאֵלִם צָעֲקוּ חֲצָה מְלֵאכֵי שְׁלוֹם מֵר יִבְכְּיוּן" (ישעיה לג ז), וְאֵנּוּן דַּמְעִין דִּישְׁדוּן עַל זְכָאֵין כַּד מִסְתַּלְקִין מֵעֲלָמִין - כְּלַהוֹן נְטִילֵי לֹון רְתִיכִין עֲלָאֵין וְעָרְבֵי לֹון בְּאֵנּוּן דַּמְעִין דְּאוֹשְׁדָן עַל חֶרְבֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְעַל דָּא כְּתִיב (שם כה ח): "וּמִמִּחָה ה' אֱלֹקִים דַּמְעָה מֵעַל כָּל פְּנִים", מֵאֵן אֵנּוּן "פְּנִים"? אֵנּוּן אֵלִין רְתִיכִין קְדִישִׁין עֲלָאֵין, וּבְתַר כֵּן (שם): "וְחִרְפַת עֲמוֹ יִסִּיר מֵעַל כָּל הָאָרֶץ כִּי פִי ה' דִּבֶּר".

הַבְּלָל כִּי תִדִיר צָרִיךְ הָאָדָם לְהִתְעוֹרֵר בְּלִב מֵר עַל גְּלוּת הַשְּׂכִינָה וְלְהִתְאַנַּח עַל אַרְיֻכוֹת הַגְּלוּת הַמֵּר, וְלִשִׁים אֵל לְבוֹ, כִּי בְהִיוֹתֵנוּ עַל אֲדַמְתָּנוּ, וְהַשְּׂכִינָה הִיתָה שׁוֹרָה בֵּין הַכְּרוּבִים - הֵיִינוּ מְקַבְּלִים הָאָרָה בְּכָל יוֹם, וְהָיוּ יִשְׂרָאֵל נִקְרָאִים (דְּבָרִים כו יט): "עַם קְדוֹשׁ לַה'", וְהֵיִינוּ קְרוּבִים אֵל הַשְּׂכִינָה וְאֵל הַקְּדוּשָׁה, וְהַקְּלוּפוֹת הָיוּ נִחְבָּאִים וְדַחְפוּפִים בְּעַמְקֵי תְהוֹם, מֵה שְׂאֵין כֵּן עֲכָשׁוּ, יִשְׂרָאֵל הֵן נִדְחָפִים וְנִסְחָפִים, מִפְּזָרִים בְּכָל פְּנוֹת וְקִצּוֹת הָאָרֶץ, וּמְכַנְיַעִים עֲצָמָם בְּגִלוּת בְּהַכְנַעָה גְדוֹלָה נִגְד כָּל אִמָּה וְלִשׁוֹן וְחוֹלְקִין לָהֶם כָּל הַכְּבוֹד. ה. וְהַלִּילִית הִיא מְחִיכַת וְשׁוֹחֶקֶת וְיֵשׁ לָהּ הַנְּאִה גְדוֹלָה בְּרֵאוּתָהּ שִׁישְׂרָאֵל הֵן מְכַנְיַעִין עֲצָמָן נִגְד הָאִמּוֹת, אֲשֶׁר מִמֶּשׁ מְקִים בְּנוֹ (תהלים מד כו): "כִּי שָׁחָה לְעַפְרֹן נַפְשׁוֹ", וּמִמֶּשׁ אֲנַחְנוּ לְמִרְמַס תַּחַת כְּפוֹת רִגְלֵיהֶם, וְאֲנַחְנוּ לָהֶם לְעַבְדִים וְלִשְׁפָחוֹת, וְכָל טְרַחַם שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְיִגִיעַ כְּפֵן נוֹשָׂאִים עֵין קִצַּת מִן אִמּוֹת הָעוֹלָם בְּיִשְׂרָאֵל וְלוֹקְחִים בְּיַד חֲזָקָה מִיָּדָם, וְאֲנַחְנוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל, מְכִים וְנִהַרְגִים וְנִשְׁחָטִים וְנִשְׂרָפִים עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם, וְהִיאֵךְ לֹא יֵשִׁים אָדָם אֵל לְבוֹ כָּל מִי שִׁירָאֵת אֱלֹהִים נוֹגַע בְּלְבוֹ, לְכֹון בְּתַפְלוּתוֹ בְּמִקְוֹמוֹת הַשְּׂכִיכִים לְגֵאלַת יִשְׂרָאֵל, שִׁיגְאֵלְנוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִיַּד אִמּוֹת הָעוֹלָם לְמַעַן שְׂכִינַת כְּבוֹדוֹ.

העולם, את כל הדמעות לוקחות המרכבות העליונות ומערבבות אותן באותן דמעות שנושפכו על חרבן הבית, ועל זה כתוב: "ומחה ה' אלקים דמעה מעל כל פנים" - מי הם

ו. פרוש זוהר בלשון קדש: ואלו דמעות אחרות, והוא אותן דמעות "הן אראלם צעקו חצה מלאכי שלום מר יבכיון", ואלו דמעות הנשפכות על הצדיקים כשמסתלקים מן

המצטער על גלות השכינה, זוכה לכתר תורה

ו. וְקִבְלָה אֲמִתִּית הִיא בְיָדֵי, "כָּל מִי שֶׁבִלְבוֹ תְדִיר צֶעַר עַל גְּלוֹת הַשְּׁכִינָה - זֹכֶה לְכֶתֶר תּוֹרָה", וְדַע מַה שֶּׁכָּתַב הָאֲר"י ז"ל (אור צדיקים עמוד העבודה פרק יז), עַל מוֹרְנוּ הַרְבֵּי רַבֵּי אַבְרָהָם הַלּוֹי שֶׁחָבַר הַ"תְּקוּנֵי שֶׁבַת", שֶׁהִיְתָה דִּירְתוֹ בְּצַפַּת, תְּבִנָּה וְתַכּוּנָן בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, וּבְכָל חֲצוֹת לַיְלָה הִיָּה קֵם וְסוֹכֵב כָּל הַרְחוּבוֹת שֶׁל יְהוּדִים, וְנָתַן קוֹלוֹ בְּקוֹל מֵר וְאָמַר: אַחֲנֵנוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל, הֲלֹא יְדוּעַ לָכֶם, שֶׁהַשְּׁכִינָה בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבֵּים בְּגִלוֹת, וּבֵית מִקְדָּשֵׁנוּ הִיָּה לְשִׁרְפַת אֵשׁ, וְיִשְׂרָאֵל הֵם בְּגִלוֹת הַמֵּר וְסוֹבְלִים יְסוּרִים, עֲנוּיִים קָשִׁים וּמְרִים, וְנִהְרְגוּ כַּמָּה חֲסִידִים וְחֲסִידוֹת, בַּחוּרִים וּבַתּוֹלוֹת, זְקֵנִים עִם נְעָרִים בְּאַרְבַּע מֵיתוֹת בֵּית דִּין, וְנִתְלִין וְנִדוּנִין בְּמֵיתוֹת קָשׁוֹת וּמְשֻׁנוֹת, וְאַתֶּם שׁוֹכְבִין עַל מְטוֹתֵיכֶם בְּהַשְׁקָט וּבְטַח.

רבי אברהם גלגול של ירמיה הנביא

ז. קוֹמוּ וּנְצַעֲקוּ אֵל ה' אֱלֹהֵינוּ, שֶׁהוּא מְלַךְ רַחוּם וְחַנוּן, אוֹלֵי יִשְׁמַע ה' אֶת קוֹל תְּפִלָּתֵנוּ, וְיִרְחַם עַל עַמּוֹ, שְׂאֵרֵי פְּלִטַת יִשְׂרָאֵל, וְהִיָּה הַחֲסִיד צוֹעֵק, וְלֹא נָתַן מְנוּחָה לְכָל בְּנֵי הָעִיר, וְהָיוּ קָמִים כָּלֵם בְּשַׁעַת חֲדָא לְבַתֵּי מְדַרְשׁוֹת, וְהָיוּ אוֹמְרִים הַתְּקוּן חֲצוֹת, וְאַחַר כֵּן הָיוּ לוֹמְדִין אִישׁ אִישׁ כְּפִי הַשְּׁגָתוֹ, וַיֵּשׁ מֵהֵן הָיוּ עוֹסְקִים בְּדַבְרֵי קִבְלָה וּבִזְהָרָה, וַיֵּשׁ מֵהֵן הָיוּ עוֹסְקִים בְּגִמְרָא וּבְמִשְׁנֵיּוֹת, וַיֵּשׁ מֵהֵן הָיוּ עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה וּבְנִבְיָאִים וּכְתוּבִים, וְאַחַר כֵּן הָיוּ אוֹמְרִים פְּזוּמוֹנִים וּבִקְשׁוֹת עַד אוֹר הַיּוֹם וְהָיוּ מְעוֹרְרִים רַחֲמִים". וְהַרְבֵּי הָאֲר"י ז"ל הִיָּה מְפַלֵּג בְּחֲסִידוֹתוֹ וְאָמַר עַל הַחֲסִיד רַבֵּי אַבְרָהָם הַלּוֹי ז"ל, שֶׁהוּא הִיָּה גִלְגוּל שֶׁל יְרֵמְיָהוּ הַנְּבִיא.

דמוות אשה בלבושים שחורים

ח. וּפְעַם אַחַת אָמַר לוֹ הָאֲר"י ז"ל: דַּע כִּי שְׁלֹמוֹ יְמִיךָ, וְהִגִּיעוּ יְמִיךָ לְמוֹת, אִם לֹא שֶׁתַּעֲשֶׂה תְּקִנָּה אַחַת שְׂאֵל מְדָךְ, וְאִם תַּעֲשֶׂה תְּקִנָּה זוֹ, אֲזִי תַחֲיֶה עוֹד כ"ב שָׁנִים, וְזוֹ הִיא הַתְּקִנָּה שְׁלֵךְ, שֶׁתִּלְךָ לִירוּשָׁלַיִם, וְשֵׁם תִּלְךָ לְהַתְּפַלֵּל לְפָנֵי הַכֶּתֶל הַמְּעַרְבִי וְתִשְׁפָּךְ תַּחֲנֻתְךָ, וְתִזְכֶּה לְרֵאוֹת הַשְּׁכִינָה, וְאֲזִי תִלְךָ הַחֲסִיד לְבֵיתוֹ וְסָגַר עֲצָמוֹ ג' יָמִים וְג' לַיְלוֹת בְּתַעֲנִית שֶׁק וְאָפַר, וְאַחַר כֵּן תִּלְךָ הַחֲסִיד לִירוּשָׁלַיִם וּבָא לְפָנֵי כֶּתֶל הַמְּעַרְבִי בַתְּפִלָּה וּבַתְּחִנוּנִים וּבְכִבְיָה גְדוּלָה, וְאַחַר כֵּן רָאָה עַל גְּבֵי הַכֶּתֶל צוּרָה דְּגַמַּת אִשָּׁה מְלַבֶּשֶׁת שַׁחוּרִים, וְתַכֶּף מֵרֵב פַּחַדוֹ נָפַל עַל פָּנָיו אֲרָצָה וְהִיָּה צוֹעֵק וּבּוֹכָה בְּכִי גְדוּל וְאָמַר:

"פְּנִים"? הֵן אוֹתָן מְרַכְבוֹת קְדוּשׁוֹת עֲלִיוֹנוֹת, וְאַחַר כֵּן: "וְחִרְפַת עַמּוֹ יִסִּיר מֵעַל כָּל הָאָרֶץ כִּי

אוי לי! וְשָׂרְאִיתִיךָ בְּכַף אוֹי! אֵהָה עַל נַפְשִׁי! וְהָיָה מֵאֲרִיךְ בְּכִיָּה וּזְעָקוֹת, וְהָיָה מִמָּרֵט שְׁעֵרוֹת רֵאשׁוֹ עַד שְׁנַתְעֲלֶיךָ וַיֵּרְדָם.

ט. וְאִז רָאָה בְּחֵלוֹם שְׁבָאָה אֶלִּיו הַשְּׂכִינָה בְּבָגְדִים נְאִים וְאָמְרָה: הַתְּנַחֵם, בְּנֵי אַבְרָהָם, כִּי יֵשׁ תַּקְוָה לְאַחֲרֵיתֶךָ, וַיִּשׁוּבוּ הַבְּנִים לְגִבּוֹלָם, כִּי אָשִׁיב אֶת שְׁבוֹתֵם וְרַחֲמַתִּי אוֹתְם. וַיִּיקֶץ וַיִּשָּׂא אֶת רַגְלָיו וַחֲזַר לְצַפֵּת וּבָא אֶל הָאָרֶץ ז'ל, וַתִּכַּף אָמַר הָאָרֶץ ז'ל: אֲנִי רוֹאֶה בְּךָ שְׂזֻכִּית לְרֵאוֹת פְּנֵי הַשְּׂכִינָה, וּמַעֲתָה תִהְיֶה בְּטוֹחַ, שְׁתַּחֲוֶה עוֹד כ"ב שָׁנִים. וְכֵן הָיָה, שֶׁהַחֲסִיד הָיָה חַי אַחַר זֶה הַמַּעֲשֶׂה כ"ב שָׁנִים.

וּמֵהַחֲסִיד הַנּוֹזֵכַר לְעֵיל, יִרְאֶה כָּל אָדָם לַעֲשׂוֹת כֵּן, לְקוֹם בְּחֻצוֹת הַלֵּילָה אוֹ קֶדֶם אוֹר הַבִּקְרָה לְהִתְאַבֵּל עַל חֲרַבְנָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְעַל הַרְיָגַת הַקְּדוּשִׁים, וְאַחַד הַמַּרְבֵּה, וְאַחַד הַמַּמְעִיט - וּבִלְבָד שְׂיִכְנוֹן לְבוֹ לְשֵׁם שָׁמַיִם, וְלֹא יַעֲשֶׂה זֹאת שְׂיִתְפָּאֵר בְּפְנֵי הַבְּרִיּוֹת, כְּדִי שְׂיִשְׁבְּחוּ אוֹתוֹ הַבְּרִיּוֹת, שְׁלֹא דִי שֶׁהוּא לֹא מְקַבֵּל שְׂכָר עַל זֶה, אֲלֵא גַם מְקַבֵּל עֲנֵשׁ גְּדוֹל, וּמִי שֶׁהוּא מְכוֹן לְשֵׁם שָׁמַיִם, אֲזִי עֲלָיו הַכְּתוּב הוּא אוֹמֵר (קִהְלֵת ח. ה): "שׁוֹמֵר מִצְוָה לֹא יִדַּע דְּבַר רָע", וַיִּזְכֶּה לְרֵאוֹת בְּבִנְיָן צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם, אָמֵן. מוֹרֵי וְרַבֵּי מוֹרְנוֹ הַרְבֵּי רַבֵּי יוֹסֵף ז'ל.

פָּרָק י' (קב הישר פרק צד)

א. כְּתִיב (שְׁעִיָּה מִג ד'): "כֹּה אָמַר ה' לְמַעַנְכֶם שְׁלַחְתִּי בְּכֹלָה וְהוֹרְדֵתִי בְּרִיחִים", בְּפִסּוֹק זֶה נִתְבָּאֵר גְּדֹל אֱהָבַת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, שְׁנֹשְׁתַּתֵּף בְּצַרְתָּן וַיֵּרַד עִמָּהֶם לְגָלוֹת. וּכְמוֹ שֶׁהָיָה בְּמִצְרַיִם, דְּכְתִיב (שְׁמוֹת א. א): "הַבָּאִים מִצְרַיִמָּה אֵת יַעֲקֹב", "אֵת" - לְרַבּוֹת הַשְּׂכִינָה, וּבִסּוּד שֶׁאָמַר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיַעֲקֹב (בְּרֵאשִׁית מו ד'): "אֲנֹכִי אֲרַד עִמָּךְ מִצְרַיִמָּה וְאֲנֹכִי אֶעֱלֶיךָ" וְגו', וּבְגָלוֹת בְּכָל כְּתִיב (שְׁעִיָּה מִג ד'): "לְמַעַנְכֶם שְׁלַחְתִּי בְּכֹלָה", ו"בְּכָל צַרְתֶּם לוֹ צָר" (שִׁם סג טו), שְׁבָכָל גָּלוֹת הוּא קֶשֶׁה יוֹתֵר מִגָּלוֹת מִצְרַיִם.

אם רגיל להתאבל על צער השכינה, ובא עליו צער, חס ושלום, יסבל
הַמִּשָּׂא בְּלֹא חֶשֶׁשׁ

ב. וּבִזְהַר (חֻלְק ב דף ב עמוד ב) אֵיתָא' "אָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי: מֵאֵן דְּמַרְגִּיל עֲצָמוֹ בְּצַעְרָא דְשְׂכִינְתָא אַף עַל גַּב דְּבָא עֲלָיו צַעַר, יִסְבֵּל מִשְׂאוֹי הַזֶּה"

ז. פְּרוּשׁ הַזֶּהֱרַר בְּלָשׁוֹן קַדְשׁ: אָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן

פִּי ה' דְּבַר".

וְלֹא חַיֵּשׁ, אֲבָל מֵאֵן דְּלֹא מְרַגֵּיל עֲצֵמוּ בְּצַעֲרָא דְשִׁכְיִנְתָּא וְצַעֲרָא דְיִשְׂרָאֵל, רק כל יומין הוא בתפנוקין ועדונין של העולם הזה - כיון דאתיא עליו איזה צער, דא איהו צער שלים. ועל דא אצטריך כל אחד למבכי פד ישראל הן בצערא בגלותא.

ג. "וְהִנֵּה בְּגָלוֹת בְּכָל הוּי צַעֲרָא שְׁלִים, דְּהוּוּ יִשְׂרָאֵל בְּתַפְנוּקִין, כְּדַכְתִּיב (איכה ד ב): "בְּנֵי צִיּוֹן הִיקָרִים הַמְּסֻלָּאִים בְּפֹז" וגו', וְהִשְׁתָּא הוּוּ נַחְתִּין בְּגָלוֹתָא וְרַחֲמִים עַל צוּאֲרִיהוֹן וְיִדְיֵהוֹן מְהַדְקִין לְאַחֲרֵיהֶן, וְכַד הוּוּ אֲזִלִּין בְּגָלוֹתָא, קָרָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְכָל פְּמִלְיָא דִּילֵיהּ וְאָמַר: לְמָה בְּנֵי בְּגָלוֹתָא וְאִתּוֹן הֵכָא?! קוּמוּ חוּתוּ פְּלִכוֹן, וְאַנָּא עִמְכוֹן, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב (ישעיה מג יד): "כֹּה אָמַר ה' לְמַעַנְכֶם שְׁלַחְתִּי בְּבִלְהָ וְהוֹרַדְתִּי בְּרִיחִים כָּלִם", מֵאֵן "בְּרִיחִים"? אֵלִין כָּל רְתִיכִין וּמְשַׁרְיָן עֲלָיִן, וְכַד נַחְתוּ, אֲתַפְתְּחוּ וּשְׂרִיאת רוח הקדש על יחזקאל הנביא, אָמַר לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל: הָא מְאֲרִיכוֹן הֵכָא, וְכָל חֵילָא דְשְׁמִיָּא וּרְתִיכוּי, דְאַתּוּ לְדוֹר עִמְכוֹן. וְלֹא הִימְנוּהוּ יִשְׂרָאֵל, עַד דְאָמַר לְהוּ יַחְזַקְאֵל כָּל מַה דְחִמֵּי בְּנִבּוּאָה, שְׁנַאֲמַר (יחזקאל א ד): "וְאָרָא וְהִנֵּה רוּחַ" וגו', אָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי: בְּהַאי שַׁעְתָּא חָדוּ יִשְׂרָאֵל חֲדוּתָא שְׁלָמָה, שְׂרָאוּ דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּא עִמְהוֹן. עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוּ, עֵינֵן שְׁם פְּרָשַׁת בְּרֵאשִׁית.

וְהִנֵּה בְּכָל דוֹר יֵשׁ צַדִּיקִים שְׁמֻקְבָּלִים עֲלֵיהֶם בְּאַהֲבָה רַבָּה לְמַסַּר נַפְשָׁם עַל קִדְשַׁת הַשָּׁם, אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה (זוהר שם דף ה עמוד ב): סֵאלְמֵי יוֹדְעִים

כְּלָם לְבָבָל, וְאַנִּי עִמְכֶם!" זהו שפתוב: "כֹּה אָמַר ה' לְמַעַנְכֶם שְׁלַחְתִּי בְּבִלְהָ וְהוֹרַדְתִּי בְּרִיחִים כָּלִם", מי הם "בְּרִיחִים"? אֵלוּ כָּל הַמְּרַקְבוֹת וְהַמְּחַנּוֹת הָעֵלְיוֹנוֹת, וּבְשַׁעָה שְׁיַרְדוּ לְבָבָל, נִפְתְּחוּ הַשָּׁמַיִם וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ שָׂרְתָה עַל יַחְזַקְאֵל הַנְּבִיא, וְאָמַר יַחְזַקְאֵל לְיִשְׂרָאֵל: "הֲרִי אֲדוֹנְכֶם כָּאֵן, וְכָל צָבָא הַשָּׁמַיִם וּמְרַקְבוֹתֵינוּ, שְׁהִיְעוּ לְדוֹר עִמְכֶם". וְלֹא הֶאֱמִינוּ לוֹ יִשְׂרָאֵל, עַד שֶׁסִּפֵּר לָהֶם יַחְזַקְאֵל כָּל מַה שְׂרָאָה בְּנִבּוּאָה, שְׁפַתוֹב: "וְאָרָא וְהִנֵּה רוּחַ" וגו', אָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי: "בְּאוֹתָהּ שַׁעָה שְׁמַחוּ יִשְׂרָאֵל שְׁמַחָה שְׁלָמָה, כִּיּוֹן שְׂרָאוּ שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִמְצָא עִמְהֶם".

ט. פְּרוּשׁ הַזֶּהר בְּלִשׁוֹן קִדְשׁ: אֵלוּ עִם יִשְׂרָאֵל הִיָּה יוֹדֵעַ עַד כַּמָּה חֲבִיבִים הֵם לְפָנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְעַד כַּמָּה אֶהְבְּתוּ עֲלֵיהֶם - הֵיוּ

כֵּן יוֹחָאי: מִי שְׁמַרְגִיל אֶת עֲצֵמוּ לְהַצְטַעַר בְּצַעֲרַת הַשִּׁכְיָנָה - אֵף עַל פִּי שְׂבָא עֲלָיו צַעַר, יִסְבַּל הַמְּשׂאָה הַזֶּה וְאִינוּ צָרִיךְ לְדַאָּג. אֲבָל מִי שְׂאִינוּ רְגִיל לְהַצְטַעַר בְּצַעֲרַת הַשִּׁכְיָנָה וְצַעֲרָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, רַק כָּל יְמָיו הֵם בְּתַעֲנוּגִים וּמַעַדְנִים שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, כִּיּוֹן שְׁמַגִיעַ אֵלָיו אִיזָה צַעַר, זֶה הוּא צַעַר הַשְּׁלָם, וְעַל זֶה צָרִיךְ כָּל אֶחָד לְכַבּוֹת פְּשִׁיִּשְׂרָאֵל הֵם בְּצַעֲרַת הַגְּלוּת.

ח. פְּרוּשׁ הַזֶּהר בְּלִשׁוֹן קִדְשׁ: וְהִנֵּה בְּגָלוֹת בְּכָל הַנְּה צַעַר שְׁלָם, שְׁהִיוּ יִשְׂרָאֵל לְפָנֵי הַגְּלוּת מְתַעֲדָנִים בְּתַעֲנוּגִים, כְּדַכְתִּיב: "בְּנֵי צִיּוֹן הִיקָרִים הַמְּסֻלָּאִים בְּפֹז" וגו', וְעַכְשָׁו הֵם יוֹרְדִים לְגָלוֹת וְרַחֲמִים עַל צוּאֲרֵיהֶם וְיִדְיֵיהֶם מְהַדְקִים לְאַחֲרֵיהֶם. וּכְשֶׁהֵיוּ הוֹלְכִים בְּגָלוֹת, קָרָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְכָל פְּמִלְיָא שְׁלוּ וְאָמַר: "לְמָה בְּנֵי בְּגָלוֹת וְאַתֶּם כָּאֵן?! קוּמוּ רְדוּ

ישראל חביבותא דישׂראל, דרחים הקדוש ברוך הוא יתהון, הוי שואגים ככפירים לרדף אחריו.

על כן צריך כל בר ישראל לקבל עליו על הגלות באהבה ובחבה, ובפרט בגלות המר הזה אשר כמה נפשות היו יושבים בכיתם ואינם יודעים דבר מה, ופתאום בא עליהם עלילות שקרים מה שמעלילין עליהם עלילות שקר, ונלקח האיש מאשתו ומבניו ובנותיו ומבית אביו, ונשלך למקום אפל בין נחשים ועקרבים, והאמה הרשעה מעמידן עדות שקרים להעיד, ויושבי משפט מצוים לדון את היהודים בענויים קשים ומרים, ואשתו ובניו כשהן שומעין את הצער, אזי בוכים וצוּעקים אל ה' ואל הקהל, ואלי יוכלו בהשתדלות לפטר את התפוסים, ובני ישראל, עם קדוש הם, זרע רחמנים - פושטין את מלבושיהם ונותנים מעות לפדות נפשות האביונים ממיטה קשה וחרמורה, ולפעמים כל הון לא יועיל, וכל העם בוכים למשפחותם בשמעם משפט החמור והענויים הקשים, בשרפת גפרית ואש על לבם של קדושים, וקדם המיתה מענין אותן במסמרות תקועים תחת הצפרנים ומנעלים של ברזל. אוי! מי יוכל לספר גדל הענויים! ולפעמים חותכין הלשון מאחורי הצואר וחותכין הברית קדש בעודנו בחיים, ואחר כך חותכין הבטן ולוקחין הלב והכבד והראה, ואחר כך חותכין אותו לד' חלקים, ואף על פי כן הקדושים סובלין יסורים כאלו, ואף על פי כן אינם רוצים להמיר דתם. והקדוש ברוך הוא נוטל הצורה מן הקדושים ונותן בתוך הפורפירא שלו, כדי שינגקם לעתיד נקמת דם עבדיו השפוף בחנם, שנוטלין האמות הנשמות מן הקדושים בעלילות שקרים.

ועל כל הצער הזה ידוו כל הדוים, וכל בר ישראל מחיב לקבל עליו באהבה, באם שיזדמן לו, חס ושלום, סבה כזו, ועל צער כזה השכינה מיללת, וכל העולמות של מעלה מלאים בכיות ואנחות על נפשות הקדושים, שהן דגמת קרבן לה' וריח ניחות, באשר שהן מיחדים את לבם לאביהם שבשמים ומוסרים עצמם על קדשת שמו הגדול ליחוד הקדוש ברוך הוא ושכינתיה.

ותדע, דאיתא בזוהר, פרשת בראשית (דף לח עמוד ב), כי בהיכל הרביעי משבעה היכלות דלמעלה, שם יושבין אבלי ציון וירושלים וכל ההרוגים שמסרו נפשם על קדשת השם, ובהיכל השני יש מחיצה להקדוש

בְּרוּךְ הוּא וְלִמְשִׁיחַ, וְשֵׁם יֵשׁ בְּכִיָּה גְדוּלָה עַל חֶרֶבֶן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וִירוּשָׁלַיִם וְהַרִיגַת הַצַּדִּיקִים, וּמְשִׁיחַ צָדְקָנוּ נַחֲתָ [פְּרוּשׁ: יוֹרֵד] לַהֲכֵל הַרְבִּיעִי, וְשֵׁם מִתְחִיל לְהַזְכִּיר בְּפִירוּטוֹ כָּל הַקְדוּשִׁים שֶׁמְסֵרוּ נַפְשָׁם לְמוֹת עַל קְדֻשַׁת הַשֵּׁם, וּמִתְחִיל מְשִׁיחַ לְבַכּוֹת בְּכִיָּה גְדוּלָה, וּמִתְקַבֵּצִין שָׁם כָּל נְשִׂאִים מְזַרְעֵ בֵּית דָּוִד וְאוֹחֲזִין אוֹתוֹ וּמְנַחֲמִין אוֹתוֹ, וְהוּא מִתְחִיל לְבַכּוֹת עוֹד פַּעַם שְׁנִית בְּקוֹל גְּדוּל. יְיָ הוּא קָלָא סְלִיק לְמַעְלָה לְמַעְלָה וּמִתְעַכֵּב שָׁם עַד רֹאשׁ חֹדֶשׁ, וְאָז נַחֲתָ הֵהוּא קָלָא, וְנַחֲתִין עִמִּיהָ כַּמָּה נְהוּרִין דְּמְאִירִין לְכָל הַהִיכָלוֹת, וְהַרְבֵּה מִיְנֵי רְפוּאוֹת יוֹרְדִים עִם הַקּוֹל לְהַנִּי קְטוּלִין וּבְנֵי מְרַעִין וּמְכַאוּבִין דְּסַבְלֵי יְסוּרִים. וְכִדְיָן לְבִישׁ מְשִׁיחַ הָאִי פּוֹרְפִירָא, דְּחֻקִּיקִין וְרִשְׁמִין תַּמָּן כָּל אֲלִין קְטוּלִין, וְסְלִיק עִם הָאִי פּוֹרְפִירָא לְמִידָן יַת הַרְצָחָנִים וְהַגְזֻלָּנִים, וְקְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא זְמִין לְמַלְבֵּשׁ הֵהוּא לְבוּשָׁא דְפּוֹרְפִירָא לְעֵתִיד, דְּכְתִיב (תְּהִלִּים ק"ו): "יָדִין בְּגוֹיִם מְלֵא גִּוִּיּוֹת". עַד דִּי אַתָּא וְנַחֲמִים לֹוֹן וְנַחֲתִין עִמִּיהָ נְהוּרִין וְעַדוּנִים, וְכַמָּה מְלֵאכִים וְרִתִּיכִין עִמִּיהָ, וְכָל מְלֵאךְ עֵתִיד לְלַבֵּשׁ כְּמוֹ הָאִי פּוֹרְפִירָא, דְּאִיתָ בְּהוֹן דִּיּוֹקְנָא דְהַרְוִגִין, וְאַחַר כֶּף הוֹלֵךְ מְשִׁיחַ עִם רַבֵּי עֲקִיבָא וְחַבְרִיו לְאַתֵּר דְּאִין עֵין יוֹכֵל לְרֹאוֹת זוּלַת אֱלֹהִים, וְתַמָּן מְרַאֵה לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא גְדָל הַשְּׂכָר שֶׁל הַקְדוּשִׁים שֶׁמְסֵרוּ נַפְשָׁם - וּמְשִׁיחַ מְקַבֵּל תְּנַחֲמוּמִין. עַל כֵּן רְאוּי לְכָל אִישׁ מְזַרְעֵ יִשְׂרָאֵל לְהִתְאוּנָן וְלְבַכּוֹת עַל גְּדָל הַחֶרֶבֶן וְעַל גְּדָל עַל הַגְלוֹת.

הַמִּתְאַבֵּל עַל חֶרֶבֶן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ יִזְכֶּה לְרֹאוֹת בְּנַחֲמַת יִשְׂרָאֵל

ד. וְמָה מְאֹד יָפֵה לְכָל אִישׁ לְהִתְאַבֵּל וְלְהִתְפַּלֵּל עַל הָאָרֶץ בְּעַפְרָא וְאִפְרָא, וּבְפָרְט מִיּוֹם י"ז בְּתַמוּז וְאֵילָךְ, שְׁהֵן יְמֵי הָאֲבֵלוֹת, שְׁצָרִיכִים אָנוּ לְהִתְאַבֵּל וּמְכַל שֶׁכֵּן בִּיּוֹם שֶׁל תְּשׁוּעָה בְּאָב, שֶׁהוּא יוֹם מְבוּכָה וְיוֹם צַעַר. וּבְעוֹנוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, רְאִיתִי מְכַשׁוֹל גְּדוּל בְּרַב מְדִינוֹת, שְׂבָאִים אֲנָשִׁים לְבֵית

כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "יָדִין בְּגוֹיִם מְלֵא גִּוִּיּוֹת". עַד שֶׁהִמְשִׁיחַ בָּא וּמְנַחֵם אֶת נְשֵׁמוֹת הַהַרְוִגִים, וְיוֹרְדִים עִמּוֹ אוֹרוֹת וְתַעֲנוּגִים, וְכַמָּה מְלֵאכִים וּמְרַכְבוֹת עִמּוֹ, וְכָל מְלֵאךְ עֵתִיד לְלַבֵּשׁ כְּמוֹ הַבְּגָד הַזֶּה, שֶׁיֵּשׁ עֲלָיו צוּרוֹת הַהַרְוִגִים, וְאַחַר כֶּף הוֹלֵךְ מְשִׁיחַ עִם רַבֵּי עֲקִיבָא וְחַבְרִיו לְמְקוֹם שֶׁהָעֵין אֵינָה יְכוּלָה לְרֹאוֹת רַק הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְשֵׁם מְרַאֵה לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא גְדָל הַשְּׂכָר שֶׁל הַקְדוּשִׁים שֶׁמְסֵרוּ נַפְשָׁם - וּמְשִׁיחַ מְקַבֵּל תְּנַחֲמוּמִים.

י. פְּרוּשׁ הַזֶּה בְּלִשׁוֹן קְדָשׁ: וְאוֹתוֹ הַקּוֹל עוֹלָה לְמַעְלָה לְמַעְלָה וּמִתְעַכֵּב שָׁם עַד רֹאשׁ חֹדֶשׁ, וְאָז יוֹרֵד הַקּוֹל, וְיוֹרְדִים עִמּוֹ כַּמָּה אוֹרוֹת שְׂמֵאִירִים לְכָל הַהִיכָלוֹת, וְהַרְבֵּה מִיְנֵי רְפוּאוֹת יוֹרְדִים עִם הַקּוֹל לְהַרְוִגִים עַל קְדֻשַׁת שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ וְעַל הַחוֹלִים וְעַל בְּעָלֵי הַיְסוּרִים. אָז לּוֹבֵשׁ הַמְשִׁיחַ אֶת הַבְּגָד, שֶׁחֻקִּיקִים וְרִשְׁמוּמִים עֲלָיו הַהַרְוִגִים עַל קְדֻשַׁת הַשֵּׁם, וְעוֹלָה עִם הַבְּגָד לְדוּן אֶת הַרוּצְחִים וְהַגְזֻלָּנִים, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֵתִיד לְלַבֵּשׁ הַבְּגָד לְעֵתִיד לְבוּא.

הַכְּנֻסָּת, וְלֹא דֵי שְׂאִין אוֹמְרִים קִינּוֹת בְּכִי וּבְקוֹל מֶר, אֲלֹא עוֹסְקִים בְּשִׁחוּק וְקִלּוֹת רֹאשׁ וּשְׂמֵחִים וְשׁוֹחֲקִים בְּפֶה מְלֹא, כְּאִלוּ הֵם שְׂמֵחִים בְּשִׂמְחַת תּוֹרָה, וְאִין זוֹכְרִים אַחֲרֵיתֶם שִׁיְהִי מְרָה, וְעֲנָשׁ גְּדוֹל, וְכֹל אוֹתָן הָאֲנָשִׁים לֹא יִזְכּוּ לִרְאוֹת בְּנִחְמוֹת יִשְׂרָאֵל כְּשִׁיבּוֹא מְשִׁיחֲנוּ. וְעַל הָרַבָּנִים וּפְרָנְסֵי הַדּוֹר וְדִינֵי יִשְׂרָאֵל מְטֹל עֲלֵיהֶם לְמַחּוֹת בְּיַדֵּי פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל, הַשְּׂמֵחִים אֶל גֵּיל בַּיּוֹם צָרָה וּמְבוֹכָה, וְצָרִיכִין לְקַנֵּס אוֹתָם בְּקִנְסוֹת וְרֵאוּיִין לְהַחֲרִים אוֹתָם. אֲבָל מִי שְׂמֵחַ אֲבַל תָּמִיד עַל הַחֲרָבִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְאֲרִיכוֹת הַגְּלוּת וּמְצַעַר עֲצָמוֹ בְּצַעֲרָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל - יִזְכֶּה לִרְאוֹת הַנִּחְמָה בְּבֵיאת מְשִׁיחֲנוּ וְלִרְאוֹת קִנְאָת ה' צְבָאוֹת וְלִשְׂמַח בְּבִנְיַן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר הַקִּדְּשׁ, כְּמוֹ שֶׁאָמַר הַכֹּתוּב (ישעיהו סו י'): "שִׁישׁוּ אֶתְּהָ מְשׁוֹשׁ כָּל הַמִּתְאַבְּלִים עֲלֵיהָ", אֲמֵן, מוֹרֵי וְרַבֵּי מוֹרְנוּ הָרַב רַבֵּי יוֹסֵף ז"ל.

פרק י"א

חלק ההנהגה של תיקון חצות

תיקון חצות הוא מנהג לקום בחצות הלילה להתאבל על חורבן בית המקדש. השם ניתן לו על שם הזמן שיש לאמרו על פי ההלכה בחצות הלילה.

חז"ל אמרו שראוי לכל יהודי להיצר תמיד על חורבן בית המקדש אולם ישנה חובה מינימלית על כל אדם להזכיר החורבן בכל מיני מקומות על פי הפסוקים "אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני אם לא אזכרכי אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי", מכאן למדו למצא זמן מיוחד להזכיר החורבן דוגמת תיקון חצות, וכן חיוב בכל שמחה להזכיר חורבן ירושלים דוגמת ששברים כוס בחתונות. - זה לפי פשט הדברים, אך לפי סודם של דברים בוודאי בעת זו, זה הזמן להשתתף עם צער הקב"ה באותה עת ששואג על נווהו.

איתא בטור אורח חיים סימן א' ישכים קודם אור הבוקר לקום להתחנן לפני בוראו... וטוב למי שמקדים, שיכוין לשעות שמשנתות המשמרות, שהן בשליש הלילה, ולסוף שני שלישי הלילה, ולסוף הלילה, שבאלו הזמנים הקב"ה נזכר לחורבן הבית ופיזור ישראל בין אומות העולם, והתפילה שיתפלל אדם באותה שעה על החורבן והפיזור רצוייה וקרובה להתקבל. ויפיל תחינתו לפני המקום, אחד המרבה ואחד הממעט

ובלבד שיכוין לבו בתחנוניו, כי טוב מעט בכוונה מהרבות בהם שלא בכוונה. - תיקון חצות ניתן לעשותו יחיד, ללא מנין, בשעת חצות, מתיישבים על הארץ, (ופורסים בד או שמיכה לחצוץ בינו לרצפה) חולצים מנעלים, וקוראים מספר פרקי תהילים תפילות וקִינות: קודם אומרים את הוידוי לאחר מכן קוראים את מזמור קל"ז "על נהרות בבל" ומזמור ע"ט "מזמור לאסף" ואומרים את פרק ה' במגילת איכה, "זכור ה' מה היה לנו". אחרי כן אומרים קִינות, עדה עדה כפי מנהגה, ולסיום אומרים את פסוק "התנערי מעפר קומי" וגו'. התיקון כולל את תיקון רחל שזה בכי וצער על החורבן ואת תיקון לאה - תהילים לשם בניית הבית.

רבי נחמן מברסלב חידש שדווקא ככל שהדורות נמוכים יותר (דורותנו אנו) כך ערך הקימה בחצות ותיקון חצות גדל, וגדול פעולו בשמים לעין ערוך, כי דוקא אדם השפל הוא זה שיכול להיכנס למקום הנמוך ולגאול משם את ניצוצי הקדושה.

פֶּרֶק י"ב

סדר תיקון חצות מאדמו"ר הזקן

ואחר הדברים והאמת האלה, כל החיל אשר נגע יראת ה' בלבם, יסירו מסוה הבושה, ויתאספו אגודות אגודות, עשרה או פחות, או אפילו ביחידות, ויעשו כסדר תיקון חצות הנדפס בסידורים. והנה הגם שהזמן המובחר הוא בחצות האמיתי דוקא (דלא כמגן אברהם), אף על פי כן אין זה לעכב, אלא תחלת זמנה היא מתחלת האשמורה התיכונה, כמ"ש בזוהר פ' ויקהל, שהן שתי שעות לפני חצות האמיתי, בקיץ ובחורף, וסוף זמנה נמשך עד אור היום, למי שלא היה יכול להקדים, כמ"ש בפרי עץ חיים, ולשומעים יונעם, ותבא עליהם ברכת חז"ל, שכל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה לעתיד, דכתיב: (ישעיה פרק סו י-יא) "שִׁמְחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ כָּל אֲהֲבֶיהָ שִׁישׁוּ אֶתָּה מְשׁוּשׁ כָּל הַמְתַאבְּלִים עָלֶיהָ. לְמַעַן תִּינְקוּ וּשְׂבַעְתֶּם מִשֵּׁד תִּנְחַמְיָה לְמַעַן תִּמְצְאוּ וְהִתְעַנְּגַתֶּם מִזֵּיו כְּבוֹדָהּ", אמן כן יהי רצון.

וכה יעשה: ישב על הארץ אצל המזוזה שבפתח ורגליו יחפים ממנעל ויתן אפר מקלה על מצחו במקום הנחת תפילין ובשמו האפר יאמר: (ישעיה פרק סא ג) "לְשׁוֹם לְאַבְלֵי צִיּוֹן לְתַת לָהֶם פָּאֵר תַּחַת אֶפְרַיִם שְׁשׁוֹן תַּחַת אֶבֶל מַעֲטָה תַּחַת רוּחַ כְּהָה וְקָרָא לָהֶם אֵילֵי הַצֹּדֵק מִטַּע יְדוּד לְהִתְפָּאֵר".

פְּרָק י"ג - הלכות תיקון חצות מהבן איש חי

בספר בן איש חי פרשת וישלח שנה ראשונה (אות ב-ד) וז"ל: הקם בחצות לילה ולמד תורה ולא היה יכול ללמוד עד אור הבוקר דמוכרח לישן, מכל מקום ישתדל לקום אחר שינתו, מעט קודם עמוד השחר לעסוק בתורה, כדי לחבר הלילה עם היום בעסק התורה, וכאשר מפורש בדברי רבינו האר"י ז"ל בשער הכונות, שצריך האדם להיות ניעור בחצות לילה, ויקרא תיקון חצות ויעסוק בתורה, ואם אינו יכול להיות ניעור כל חצות אחרונה של הלילה, אין הכי נמי יחזור לקום כמו חצי שעה קודם עלות השחר לעסוק בתורה, וזה שנאמר "אעירה שחר" אני מעורר השחר, דהעיקר הוא שיהא נעור בעת עמוד השחר, וחבור זה של לילה ויום יזהר בו גם בערב בסוף היום עם הלילה בעסק התורה.

ירא שמים יהא זריז ונשכר, שיקדים לבדוק נקביו קודם עלות השחר, באופן שלא יחבר לילה ויום בהיותו בבית הכסא, וצריך שישים עין השגחתו בדבר זה להזהר בו, ומי שהוא ניעור כל הלילה שעשה תיקון כרת או ליל שבועות והושענא רבא, שכתבנו שיברך ברכות השחר אחר חצות לילה, ורק ברכת התורה יברך אחר עלות השחר, ואם הוא מסופק בעליית השחר שאינו יודע אם עלה או לאו, יזהר באותם רגעים שהוא מסתפק בהם, לומר בהם פיוטים שירות ותשבחות ולא יהיה יושב ושותק:

זמן תיקון חצות המוסכם על פי הקבלה האמיתית

זמן תיקון חצות המוסכם על פי הקבלה האמיתית, הוא אחר י"ב שעות מחצות היום כשהחמה בראש כל אדם שאז הוא חצות היום בודאי, וכמ"ש רבינו הרש"ש ז"ל בנהר שלום, והנה נודע מ"ש הרב בית דוד ז"ל בסי' ל"ו, דהנץ החמה דארז"ל בכמה דברים של מצות ק"ש ותפלה אינו כשנראה לנו, זריחת חמה בארץ, אלא הוא שעה אחת קודם שתעלה השמש על הארץ ותראה לנו, והביא ראיות על זה יע"ש... אמנם עם כל זה בענין תיקון חצות אין הולכים כאשר תראה לנו זריחתה בארץ, והמדקדק על עצמו להיות ניעור בנקודת חצות, יזהר גם לפי סברת בית דוד ז"ל, וכך המדקדק בעונה אחר חצות, די לנו ללכת אחר סברת בית דוד ז"ל, ושמעתי שגם החסידים בעה"ק ירושלים תוב"ב אין הולכים בתיקון חצות אחר סברת בית דוד, אלא חושבין מזריחת השמש על הארץ, עכל"ק.

פרק יד

בימי בין המצרים רבים נוהגים לומר תיקון חצות אחר חצות היום

בימי בין המצרים רבים נוהגים לומר תיקון חצות אחר חצות היום. ואומרים את סדר תיקון רחל, שתוכנו קינות וצער על חורבן ביהמ"ק. ויתן אל לבו הגלות, ובפרט גלות השכינה אשר היא שוכנת בעפר, וכמו שאמרה השכינה הקדושה למרן השו"ע: זה כמה שנים נפלה עטרת ראשי, ואין מנחם לי, ואני מושלכת בעפר חובקת אשפתות וכו'. ואילו הייתם משערים אחד מאלף אלפי אלפים ורוב רבי רבבות מהצער אשר אני שרויה בו, לא היתה נכנסת שמחה בלבבכם ולא שחוק בפניכם, בזכרם כי בסיבתכם אני מושלכת בעפר. ע"כ. ואמנם המנהג לומר תיקון חצות אחר חצות היום רק בבין המצרים, אבל בשאר ימות השנה לא נהגו לומר תיקון חצות אלא אחר חצות לילה. – לכתחלה טוב לומר תיקון לאה קודם עמוד השחר, ומכל מקום מותר לומר תיקון לאה גם אחר עמוד השחר, שאינם אלא מזמורים. אבל תיקון רחל אין לומר אחר שעלה עמוד

השחר. (שו"ע ופוסקים - שו"ת אשיב מבשן)

פרק טו

תיקון רחל ותיקון לאה

תיקון חצות נחלק לב' חלקים, הראשון נקרא תיקון רחל, והשני נקרא תיקון לאה. תיקון רחל מדבר על עניני החורבן, ותיקון לאה הוא בעיקר פרקי שבח בקשה והודאה להשי"ת. ברוב לילות השנה אומרים תיקון רחל, ולאחר מכן אומרים תיקון לאה. אולם יש זמנים שבהם אומרים רק תיקון לאה, ואין אומרים תיקון רחל, שאין להזכיר בהם צער [ועוד טעמים על פי הסוד]. ואלו הם הימים שאין אומרים בהם תיקון רחל: ראש חודש [ובער"ח אחר המולד, אף שמתוודים באותו יום], ומראש השנה עד שמיני עצרת, ימי החנוכה, ימי הפורים, כל חודש ניסן, וכל ימי העומר. [אף שמתוודים בימי העומר]. ויש זמנים שאין אומרים בהם לא תיקון רחל ולא תיקון לאה, ואלו הם: ליל שבת, ליל יום טוב, פסח, שבועות, סוכות, שמחת תורה, חול המועד פסח, לילי ראש השנה, לילי יום הכפורים. אבל בחול המועד סוכות אומרים תיקון לאה.

בליל תשעה באב אומרים בו רק תיקון רחל, ואין אומרים בו תיקון לאה, לפי שאסור לקרוא בתורה ביום זה. אבל תיקון רחל אומרים, מפני שעוסק בעניני החרבן. [ואמנם יש חיוב ללמוד תורה ביום תשעה באב, או בימי אבלות, ודלא כמי שאומר שאין חיוב ללמוד בימי האבל, או בתשעה באב, ורק אם ירצה ללמוד ילמד דברים הרעים, שמדברי הפוסקים משמע שגם בימים אלה יש חיוב ללמוד תורה] (שו"ע ופוסקים - שו"ת אשיב מבשן).

בכמה מקומות נוהגים לומר וידוי קודם אמירת תיקון חצות בכמה מקומות נוהגים לומר וידוי קודם אמירת תיקון חצות, וכן מנהגינו. אמנם אם אומרים את התיקון חצות סמוך לתפלת מנחה, אין ראוי לומר וידוי קודם התיקון, אחר שאומרים וידוי במנחה. וכן אם אומר את התיקון חצות סמוך לוידוי שאמר בקריאת שמע שעל המטה, לא יאמר עוד הפעם וידוי. וכן בחודש אלול ובעשרת ימי תשובה שאומרים בהם סליחות, ואומרים וידוי בתוך הסליחות, לא יאמרו הוידוי קודם תיקון חצות. [כשאומרים התיקון חצות סמוך לסליחות]. (שו"ע ופוסקים - שו"ת אשיב מבשן).

אם אי אפשר לו לקום בחצות, יתגבר על כל פנים לקום קודם עמוד השחר

אם אפשר לו להשכים ולקום בחצות הלילה לעשות אז תיקון חצות, מה טוב, כמו שנאמר: "קומי רוני בלילה לראש אשמורות" וגו' (איכה ב יט) וכמו שהקב"ה מקונן בעת ההיא, שנאמר: "ה' ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאוג ישאג על נוהו" (ירמיהו כה ל), ואומר: "אוי לבנים שבעוונותיהם החרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי והגליתים לבין האומות" (ברכות ג א) ואם אי אפשר לו לקום בחצות, יתגבר על כל פנים לקום קודם עמוד השחר, וכמו שאמר דוד המלך עליו השלום: "אעירה שחר" (תהלים מט קח ג) אני מעורר את השחר ואין השחר מעורר אותי. וגם לאחר חצות הלילה יכול לעשות תיקון חצות. ונהגו ישראל הקדושים תיכף לאחר תיקון חצות לומר פתח אליהו הנביא זכור לטוב (שהוא מתיקוני זוהר), כי הזמן מסוגל לכך ושערי שמים פתוחים (ועיין ספר סגולת פתח אליהו), ואחר כך יעסוק בתורה, איש איש כפי יכולתו. במשניות ובזוהר ועל ידי זה זוכה לנשמה. (שו"ע ופוסקים - שו"ת אשיב מבשן).

כל העוסק בתורה בלילה הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט של חסד ביום

תנא רבי חייא: כל העוסק בתורה בלילה, שכינה כנגדו, שנאמר: "קומי רוני בלילה לראש אשמורות שפכי כמים לבך נכח פני ה'" (איכה ב יט). פירוש, שהשכינה היא אז כנגדך. ואמרו חז"ל (חגיגה דף יב ע"ב): אמר ריש לקיש כל העוסק בתורה בלילה הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט של חסד ביום, שנאמר: "יוםם יצוה ה' חסדו", ומה טעם יומם יצוה ה' חסדו, משום "ובלילה שירה עמי", ואיכא דאמרי אמר ריש לקיש כל העוסק בתורה בעולם הזה שהוא דומה ללילה הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט של חסד לעולם הבא שהוא דומה ליום שנאמר יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי. (שור"ע ופוסקים - שו"ת אשיב מבשן).

פרק טז

ענין בין המְצָרִים - לבכות בכייה ממש על חורבן הבית

כתב האר"י ז"ל ב"שער הכוונות" "ענין בין המְצָרִים והם עשרים ואחת ימים שבין י"ז לתמוז עד תשעה באב. מנהג טוב וכשר הוא מאד לכל בעל נפש לשבת באבלות אחר חצי היום בכל אלו הימים ולבכות בכייה ממש על חורבן הבית. וטעם היות זה אחר חצות היום הוא כי אז הוא התעוררות הדינין בסוד "כי ינטו צללי ערב" אשר לסבה זו נשרף ההיכל אחר חצי היום, ודבר זה עושה תועלת גדולה בנפש האדם. - וענין (תיקון חצות של) חצות הלילה אין צורך להזכירו כי אפילו בכל שאר הלילות צריך להתאבל על החורבן, ומכל שכן בלילות בין המצרים שצריך להוסיף בבכייה. ועליו נאמר (ישעיה סו י) "שִׁמְחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָהּ כָּל אֲהֻבֶיהָ, שִׁישׁוּ אֶתְהָ מְשׁוֹשׁ כָּל הַמְתְּאֲבָלִים עֲלֶיהָ", עכ"ל.

פרק יז

תיקון חצות מציל מאסונות ומשמד רח"ל

תיקון חצות של ח"ר יהודה פתיה ע"ה: מו"ר הרב שליט"א מספר שבתקופה שהגרמנים הארורים ניסו להיכנס לארץ ישראל דרך מצרים, כבר נודעו ברבים המעשים הנוראיים שלהם במחנות ההשמדה.

יצא פעם האדמו"ר מגור "האמרי אמת" זצוק"ל לרחובות ירושלים בלילה, מרוב צער על הצרות התוכפות את עם ישראל. זימן לו הקב"ה לשמוע בכיות נוראות מבית הכנסת עזרא הסופר בירושלים. נכנס לשם וראה את חכם רבי יהודה פתיה זצוק"ל יושב על הרצפה בתיקון חצות ובוכה בדמעות שלישי על חורבן הבית, על הריגת הצדיקים ועל גלות השכינה כמו שמתוקן בתיקון חצות. - התבונן האדמו"ר וראה שמתחת מקום מושבו של הרה"ג פתיה זצוק"ל הניחו תלמידיו שתי כוסות שיאספו את כל הדמעות שנוטפות מעיניו מרוב בכי נורא והיו הכוסות מלאות דמעות. עמד שם האדמו"ר זצוק"ל והשתומם כשעה חדא. אחר כך עמד ואמר, אילו היו בישראל עוד כמה צדיקים שבוכים כך על חורבן בית המקדש - לא הייתה יכולה להתרחש השואה באירופה. [בנוסח אחר אילו היו עושים כן התלמידי חכמים באירופא לא היתה קוראת השואה !].

אמר את התיקון על התכריכים והיו ספוגים בדמעות של התיקון חצות שלו

תיקון חצות של הרה"ג סלמאן מוצאפי זצוק"ל: חשיבות מיוחדת יש לאמירת תיקון חצות בימים אלו גם בלילה וגם ביום. בלילה גם תיקון רחל וגם תיקון לאה. וביום רק תיקון רחל. וחשוב מאוד לומר את התיקון בבכיה מעומק הלב, כשמבינים את עומק הצער של השכינה בחורבן הבית ובגלות- והיה חכם אחד. חסידא קדישא ופרישא. ח"ר יעקב מוצפי ע"ה שהיה צדיק וחסיד ולא היה עובר עליו לילה בלי תיקון חצות בבכי גדול בדמעות שלישי. וכשהיה אומר את התיקון היה אומר אותו על התכריכים שקנה לעצמו לאחרי מאה ועשרים, והיו התכריכים של הרב ז"ל ספוגים בדמעות של התיקון חצות שלו. - כשנפטר לבית עולמו באו אנשי החברה קדישא שלא הכירו את מעלתו וראו את התכריכים שלו ולא הבינו את מעלתם וערכם. אמרו לי: לא נקבור אותו עם התכריכים הללו שהם לא של פשתן. אמרתי להם: אפילו הם של כותנה הם חשובים ביותר, כי אין ערך למעלת הדמעות של הצדיק הגדול הזה. בכל אופן תבדקו אותם, בודאי הרב ז"ל לא היה מקמץ במצוות לקנות תכריכים שאינם מהודרים. שלחו אותם לבדיקה ומצאו שהם באמת של פשתן, רק שמרוב דמעות השתנה צבעם ונראו כמו סוג אחר של אריג. - אחרי שאנשי החברה קדישה טיפלו בו, התחילו לעכל לאט לאט את המשמעות של התכריכים הקדושים הללו שהם זלזלו בהם בתחילה. הם נפגשו עם הצער

והבכי של הצדיק המיוחד הזה על השכינה הקדושה, ונרעדו. כשסיימו את המלאכה נגש אלי ראש החברה קדישא ובידו מטר אחד של פשתן ממה שהכין הרב לעצמו שנשאר להם מיותר. הוא ביקש רשות לקחת אותו לעצמו להקבר בו אחרי מאה ועשרים, אמרתי לו: עם כל החשיבות, יש הלכה. על פי שולחן ערוך זה שייך לבן שלו שהוא היורש ולא לי. שאל אותו אם יתן לך. כמובן שהבן לא ויתר על דבר כל כך מיוחד של צדיק כל כך עליון.

פרק י"ח

כוח לומדי הזוהר

צָרִיכִים לְדַעַת שְׁכָל דְּבָר טוֹב, וּבִפְרָט דְּבָר כְּזֶה שְׁכָל הָעוֹלָם וְכָל הַגְּאוּלָּה תְלוּיָה בְּזֶה, יִשְׁנֶן הַרְבֵּה מְנִיעוֹת, אֲבָל עִם רְצוֹן חֲזָק יְכוּלִים לְעַבֵּר עַל הַכָּל, וְיְכוּלִים לְהַגִּיעַ לְכָל מֵה שְׁרוּצִים בְּאַמֶּת עִם סִייעָתָא דְשִׁמְיָא, כְּמוֹ שְׁכָתוּב בְּזוּהַר הַקְּדוּשׁ "כִּד בְּעֵי בַר נִשׁ לְאַתְדַכְיָא כְּמָה אֲנוּן דְּמִזְמָנִין לִיָּה", וְהַפְרוּשׁ, כְּאֲשֶׁר בֶּן אָדָם רוּצָה לְהִטְהַר כְּמָה מְלֹאכִים עוֹזְרִים לוֹ, שְׁהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ שׁוֹלַח לוֹ מְלֹאכִים קְדוּשִׁים לְלוֹוֹת אוֹתוֹ וּלְסִיעַ בְּעֵדוֹ. - וְלוֹמְדֵי הַזּוּהַר נִקְרָאִים מְזַכֵּי הַרְבִּים הֵכִי גְדוּלִים בְּעוֹלָם שְׁהֵם מְטַהְרִים נִשְׁמָתָם וְנִשְׁמַת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, וּמְצִילִים אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִכָּל גְּזֵרוֹת קְשׁוֹת וְרָעוֹת בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, בְּוֹדָאֵי כַּחַם רַב וְעֲצוּם וּבְרַכְתָּם עוֹשֶׂה פְרוֹת וּתְפִלָּתָם נִשְׁמַעַת.

מִזְרֵי וּרְבוּתֵי קֹהֵל קְדוּשׁ! עַד מִתִּי תֵהָא שְׁכִינְתָא בְּגִלוּתָא? הֵיאֵךְ לֹא נַחוּס עַל אַבִּינוֹ שְׁבַשְׁמִים? - מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ מִתְּגוּלָּל בִּיסוּרִים וּמִתְחַנֵּן אֲלֵינוּ, הוּא רוּצָה לְבוֹא, הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ רוּצָה לְגַאֲלָנוּ, וְכֹל זֶה תְלוּי רַק בְּנוּ!!! - וּמָה הַעֲצָה? מִשֶּׁה רַבִּינוֹ אֲלִיהוֹ הַנְּבִיא וְהַרְשֵׁב"י זִיע"א נִתְּנוּ לָנוּ עֲצָה טוֹבָה קְלָה וּמוֹעִילָה מֵה לְעִשׂוֹת לְקִירוּב הַגְּאוּלָּה, וְכִיצַד נִזְכָּה שִׁיבּוֹא תִיכַף וּמִיד. - אַחִים יְקָרִים! כּוֹלְנוּ בִיחַד יְכוּלִים לְהַבִּיא אוֹתוֹ, תִיכַף וּמִיד בְּעִזְרַת הַשֵּׁם. א. בְּאַחַדוֹת וְאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל. ב. עֲלִינוּ לְהַרְבוֹת מִלִּיוֹנֵי שְׁעוֹת תּוֹרָה. ג. וּלְזָכוֹת לְכָל זֶה, יְכוּלִים רַק בְּלִימוּד זּוּהַר הַקְּדוּשׁ.

בשתי שעות אלו נביא את המשיח!!!

רְבוּתֵי יֵשׁ לָנוּ כֵּאֵן ב"ה קִידוּשׁ הַשֵּׁם גְּדוּל וְנוֹרָא! כּוֹלֵם מִתְּאַסְפִּים לְמַעַן הַרְבוֹת כְּבוֹד שְׁמִים!!! כְּאֲשֶׁר כָּל אֶחָד בְּכָל הָעוֹלָם כּוֹלוֹ יִתְרַמוּ

להאברכים וכשיהיה לנו די כסף ניקח 50 אברכים ונעשה סיום מידי יום ביומו, בעזהי"ת עד שכל אחינו בני ישראל יהיה שותפים למעל הסיום הזוהר העולמי בציון הרשב"י הקדוש במירון עתה מובן איך בזיכוי הרבים לא יבואו לידי חיסרון כי מכפיל את זכויותינו למיליארדי שעות תורה עד אין קץ, וכמו שכתוב בזוהר הקדוש שהגאולה האחרונה תבוא רק בזכות ובכוח התורה הקדושה, וכתבו המקובלים שהעצה היחידה להינצל ממלחמת גוג ומגוג^א היא, ללמוד תורת הסוד ולימוד הזוהר הקדוש בראשונה, ותיכף ומיד מגיע המשיח.

ביאת המשיח בזכות הזוהר בגימטריא (1434) כמנין לקראת בואו של משיח - [שזוהי ההכנה הטובה ביותר לבואו של המשיח - לימוד הזוהר].

פרק י"ט

פְּמָה גְדוֹל חֵיבוֹב עַל תְּלָמִיד חָכֵם לְלַמֵּד קַבָּלָה, כִּי גְדוֹל כְּחָה לְקָרֵב הַגְּאֻלָּה

רְבוּתֵינוּ הַפְּלִיגוּ בְּשִׁבְחָהּ וְעִרְפָּהּ שֶׁל תּוֹרַת הַנְּלֻמָּדָת בְּשִׁבְתוֹת עַל פְּנֵי זו הַנְּלֻמָּדָת בִּימּוֹת הַחַל, כְּלִשׁוֹן הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ סוּף פְּרִשְׁת "שְׁלַח לָךְ" - וְכָאֵה חוֹלְקִיהוֹן דְּכָל אֵינּוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוּרִיתָא, יוֹמָא דְּשִׁבְתָּא מִשְׁאָר יוֹמִין".

מְרָנָא הַרִי"ח הַטּוֹב, בְּסִפְרוֹ "בֶּן אִישׁ חַי" פְּרִשְׁת שְׁמוֹת שְׁנָה שְׁנִיָּה, כְּתִב וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כְּתִבוּ הַמְּקַבְּלִים ז' ל': דְּגְדוֹל פְּעַל הַנְּעֻשָׁה מַעֲסַק הַתּוֹרָה

את הזוהר הקדוש כל השבוע בלי הפסק].
למוד הזוהר הקדוש צילא דמהימנותא
פְּסָפָה: כְּתוּב בְּתַהֲלִים (פְּרָק ק"מ ח) "ה' אָד-נִי עָז יִשׁוּעָתִי סָפְתָה לְרֵאשִׁי בְּיוֹם נָשָׁק".
ובירושלמי (בְּמִנְחָה דף עח) אָמְרוּ: דְּכָר אַחַר "בְּיוֹם נָשָׁק" זֶה נָשָׁקוּ שֶׁל גּוֹג. וְכָתְבוּ הַמְּקַבְּלִים דְּהַסְכֵּךְ שֶׁל הַסְּפָה בְּבַחֲיִנַת בִּינָה, הַנְּקָרָא אֵם הַחוּפְּפָת עַל הַבְּנִים בְּצִלָּא דְּמַהֲיִמְנוּתָא, וְכָמוֹ כֵּן הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ שְׁלֻמוֹדוֹ בְּבַחֲיִנַת בִּינָה, נִחְשָׁב לְסָפָה וְצִלָּא דְּמַהֲיִמְנוּתָא, וְכָמוֹ וְכָמוֹ בְּיוֹם נָשָׁק שְׁמִצִּיל מִמְּלַחְמַת גּוֹג וּמַגּוּג. (בְּפִי עֲרֻבוֹת).

א. ישראל מתאחדים בזוהר הקדוש בגימטריא (1679) כמנין בסוכות תשבו שבעה ימים. [וענן ה' עליהם יומם", שהשכינה הקדושה חופפת על ישראל, וזוכים ל"סכותה לראשי ביום נשק", [עין ירושלמי יבמות ע"ח, וכמו שתמיד היה דורש בפתיחה לירחי כלה מרן בעל "אבי עזרי" את הפסוק הזה, על סכנת האטום], ובזכות התאחדות עם ישראל בלימוד הזוהר הקדוש, נינצל ממלחמת גוג ומגוג, ועוד, כמו שהתורה צוותה עלינו בסוכות תשבו שבעת ימים, כך חייבים ללמוד

ביום שבת, אֶלֶף פְּעָמִים יוֹתֵר מִן הַנְּעֻשָׁה מֵעֶסֶק הַתּוֹרָה שֶׁל יָמֵי הַחֹל. עַכְלָ"ק. וּבְאִוְרוֹ: עַל פִּי מֵאֲמַר חַז"ל, דִּיּוֹמוֹ שֶׁל הַקְּב"ה אֶלֶף שָׁנִים, שְׁנָאֲמַר כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֵיךָ כִּיּוֹם אֶתְמוּל וְגו' – וְשַׁבַּת קוֹדֵשׁ הִיא מֵעֵין עוֹלָם הַבָּא – זֹאת אוֹמֵרֶת, כִּיּוֹמוֹ שֶׁל הַקְּב"ה. אִם בֵּן בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ הַכֹּל בְּעֵרֶךְ שֶׁל יוֹמוֹ שֶׁל הַשֵּׁי"ת וְיִתְעַלֶּה, אֲשֶׁר עַל כֵּן, כָּל פְּעֻלָּה קְדוּשָׁה בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ, עוֹלָה אֶלֶף יְדוֹת, לְעֵרֶךְ יָמֵי הַחֹל. (מִצָּא חֵן בַּמְדַּבֵּר). – רַבְּנּוּ מְרַדְּכֵי שְׂרַעֲבֵי זִי"ע הַתְּבַטָּא פַּעַם בְּאֲזֵנֵי מְקַרְבָּיו וְאָמַר: "שַׁעָה שֶׁל לְמוֹד תּוֹרָה עַל דְּרַךְ הַפְּשֻׁט בְּיוֹם הַשַּׁבַּת, שָׁוֶה לְלְמוֹד שָׁנָה שְׁלֵמָה בְּיוֹם חַל. וְשַׁעָה אַחַת שֶׁל לְמוֹד זֹהַר וְקַבְלָה בְּיוֹם חַל, הִיא כְּמוֹ שָׁנָה שֶׁל לְמוֹד פְּשֻׁט בְּיוֹם חַל. וּפְסָק הַגַּה"ק הַכֹּף הַחַיִּים (קַנ"ה סַק"ב), דְּלְמוֹד הַזּוֹהַר יִחַשְׁבֵּן לְלְמוֹד הַקְּבָלָה. – וּכְכַר דְּבַר בְּקִדְשׁוֹ מֵהַר"ש בּוֹזְגָלוֹ זִי"ע מֵאוֹר עֵינֵינוּ בְּעַל "הַפְּסָא מְלֵךְ" דְּלְמוֹד הַזּוֹהַר הַקְּדוּשׁ עוֹלָה שַׁעָה אַחַת לְעֵרֶךְ שָׁנָה שֶׁל לְמוֹד הַפְּשֻׁט, וְהוּבָא פְּסָקוֹ בְּכֹף הַחַיִּים (סִימּוֹן קַנ"ה סַק"ב), וּז"ל: "הַפְּסָא מְלֵךְ" (תַּקּוּן מ"ג): כִּי לְמוֹד הַזּוֹהַר הַקְּדוּשׁ בְּגִירָסָא בְּעֵלְמָא בּוֹנֵה עוֹלָמוֹת, וְכָל שְׁכָן אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד וְלַהֲבִין אֶפְלוּ פְּרוּשׁ מֵאֲמַר אֶחָד, יַעֲשֶׂה בּוֹ תַקּוּן לְמַעְלָה בְּשַׁעָה אַחַת מֵה שְׁלֵא יַעֲשֶׂה בְּלְמוֹד הַפְּשֻׁט שָׁנָה תְּמִימָה, וּמִבְּטַח לוֹ שֶׁהוּא בֵּן עוֹלָם הַבָּא מְבַנֵּי הֵיכְלָא דְּמַלְכָּא, וְיִהְיֶה מֵרוּאֵי פְּנֵי הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשְׁבִים רֵאשׁוֹנָה בְּמַלְכוּתָא דְּרַקִּיעָא.

גַּם בְּתַקּוּן ל' כְּתַב (הַפְּסָא מְלֵךְ), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כְּמָה גְדוֹל חֵיבוֹב עַל תְּלָמִיד חָכֵם לְלַמֵּד קַבְלָה. וְעַנְשָׁם כְּמָה גְדוֹל אִם אֵינָם לוֹמְדִים קַבְלָה וְגוֹרֵם אֲרַךְ גְּלוּתָא כִּי הֵם מְעַכְּבִים הַגְּאֻלָּה רַחֲמָנָא לִיְצִלָן, כִּי יַעֲשֶׂה בְּשַׁעָה אַחַת בְּלְמוֹד הַקְּבָלָה מֵה שְׁלֵא נַעֲשֶׂה בְּלְמוֹד חֲדָשׁ יָמִים בְּפְשֻׁטֵי הַתּוֹרָה, כִּי גְדוֹל כַּחַה לְקַרְבֵּי הַגְּאֻלָּה.

הַעוֹלָה מְדַבְּרֵי רַבּוֹתֵינוּ הַפְּסָא מְלֵךְ וְהַרִי"ח הַטּוֹב זִי"ע, דְּהַלּוֹמֵד שַׁעָה זֹהַר הַקְּדוּשׁ בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ, כְּלוֹמֵד אֶלֶף שָׁנָה פְּשֻׁט בְּיוֹם חוֹל. וּלְפִי זֶה, אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד שֵׁשׁ שָׁעוֹת זֹהַר הַקְּדוּשׁ בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ, הֵרִי שְׁזָכָה לְתַקֵּן כָּל הַשִּׁית אֲלֵפִין יָמֵי הַבְּרִיאָה. וּבְנוֹסָף עַל כֵּךְ חֲדוּשׁוֹ שֶׁל בַּעַל אוֹרְחוֹת צְדִיקִים (שַׁעַר הַשְּׂמִיחָה) הַמְּבָאָר דְּלְמוֹד (וְכָל מִצְוָה) הַנְּעֻשָׁה בְּשְׂמִיחָה עֲרֻכּוֹ כְּפּוֹל אֶלֶף, יוֹצֵא שְׁכָאֲשֶׁר יְהוּדֵי לוֹמֵד בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ וּבְשְׂמִיחָה תּוֹרַת הַרְשָׁב"י – "הַזּוֹהַר הַקְּדוּשׁ" עוֹלָה בְּשַׁעָה אַחַת לְעֵרֶךְ שֶׁל מְלִיוֹן שָׁנָה (לְמוֹד פְּשֻׁט בִּימֵי הַחֹל). וּבִיּוֹסוּרִים כְּפּוֹל מֵאָה, סֵךְ הַכֹּל לְיְמוֹד זֹהַר הַקְּדוּשׁ שַׁעָה בְּשַׁבַּת שְׁוֹנָה מֵאָה מְלִיוֹן שָׁנָה תּוֹרָה!!!! וְשִׁנְיָה אַחַת כֶּ-28.000 שָׁנָה תּוֹרָה. צָא וְחַשְׁבֵּן כְּלִימּוֹד הַזּוֹהַר הַקְּדוּשׁ בְּשַׁבַּת, בְּכָל שְׁנֵיָה אַתָּה מְשַׂמַּח אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמְקַיֵּם אֶת הַפְּסוּק "וַעֲתָה יִגְדֵל נָא כ"ח ה'".

אם כולנו נתאחד באהבה ונלמד זוהר הקדוש יבוא העולם לתקונו השלם

צא ולמד: שעה אחת של למוד זהר הקדוש בשבת קדש, יותר מאלף שנים פשוט ביום חל. "על כן יאמרו המושלים בואו חשבון". - הבה ונתבונן: כאשר לומדים זהר הקדוש שש שעות בשבת קדש, מתקן את כל ששת אלפים השנים של העולם. אם כולנו נתאחד באהבה ונלמד זוהר הקדוש יבוא העולם לתקונו השלם. - על ידי למוד שעה אחת זהר בשבת קדש אפשר להביא הגאולה שלמה: בספר ישעיה (פרק ס' פסוק כ"ב) נאמר: "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה". - וצריך באור, מה כוננת הפסוק שהקטן יהיה לאלף, איך יכול להיות שכן אדם קטן יזכה להיות לאלף והצעיר לגוי עצום? - ונפרש בהקדם את פסוק כ"א, שאמר: "ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר", דהנה איך יכול להיות ועמך כלם צדיקים וכו', הלא הקדוש ברוך הוא נתן לנו יצר הרע די גדול, וצריך לנהל אתו מלחמה כבדה, וקשה מאד לנצח אותו, ומי יימר דהוי צדיק? - ולבאר זאת נקדים דברי המפרשים: בתרגום יונתן על ישעיה (פרק ס פסוק כב): "דזעיר בהון יהי לאלפא ודחלש לעם תקיף אנא ה' בזמנה איתנה". ובמלבי"ם שם: "הקטן יהיה לאלף" - ברבוי הכמות, "והצעיר" - בכח "יהיה לגוי עצום" - ברבוי האיכות בכח ועצמה, והגם שאני מתמהמה עתה והעם חלשים ומעטים, הנה אני ה' בעתה אחישנה - בבא העת המיעד אעשה הדבר בזריזות (פי זה גדר פעל חיש) ואמלא את הבטחתי, עכ"ל.

והבאור הוא, על פי דברי הבן איש חי והכסא מלך זי"ע בענין למוד בשבת קודש, שעל ידי שילמד בשבת קודש שעה אחת זהר, זה כמו שלמד אלף שנים, ואם לומד שש שעות בשבת, נחשב כמו שלמד ששת אלפים שנה כנגד ימי בריאת העולם. ועל ידי כך נזכה לאני ה' בעתה אחישנה - בבא העת המיעד אעשה הדבר בזריזות כמו שכתב המלבי"ם. ובזה יבארו הפסוקים "ועמך כלם צדיקים", שאם כלנו נתאחד ונלמד וגם לגרס בזהר הקדוש, נזכה להיות צדיקים, "לעולם יירשו ארץ" ונזכה לירשת הארץ, "נצר מטעי מעשה ידי להתפאר", שהקב"ה יוכל להתפאר אתנו במה שזכינו בלמוד של שש שעות לקים את כל הבריאה ששת אלפים שנה, ועל ידי כך נזכה למה שאמר בפסוק הבא "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה", ושאלנו איך יכול להיות שהקטן, אפלו ילד קטן, פשוטו כמשמעו, יהיה לאלף, והצעיר לגוי עצום?

ועתה מתבאר: שעל ידי שילמד שעה אחת בזהר הקדוש בשבת קדש, שנחשב כפול אלה - וכך כל אחד יחשב לאלף.

פרק כ'

הרמח"ל ראה זאת מקדם והקדים רפואה למכה, ותקן בישיבה שלו שילמדו זהר בלי הפסק

עוד מצאנו ענין למוד הזוהר הקדוש במשך שש שעות וסגלתו, (בספר אגרת מסע אור החיים הקדוש, כתב יד אחד מפלמדין), וז"ל, ולמדנו עד ששה שעות, ובסוף ו' שעות נתמלא הבית ריח טוב אשר כמוהו לא נהיה. ועוד מצאנו ענין למוד שש שעות זוהר הקדוש (באגרת הרמח"ל): ... והגאון ר"י באסאן רבו של רבינו שא"ל את רבינו לבאר לו סוד הענין שיהיה כח כזה להסטרך אחרך נגד התורה, ורבינו השיב לו בבאור מספיק סוד כל הענין, וכן כותב לו רבינו, כי הוא ראה זאת מקדם והקדים רפואה למכה, ותקן בישיבה שלו שילמדו זהר ותקונים וזהר חדש בלי הפסק מעלות השחר עד צאת הכוכבים. ועוד הוסיפו בלמוד התמידי של הזוהר הקדוש ללמד כל היום כלו ועוד שש שעות בלילה, חוץ מן הלילות ממוצאי יום כפור וכו', וכן הוסיפו שלא לפסק מן הלמוד של הזוהר אפלו בזמן הלמוד הפללי של כבוד מורנו הרב רבי משה חיים (זללה"ה).

(ירם משה משפט הבה"ת אות יד)

פלאי פלאות: מכאן יכולים להבין את גדל הכח של יהודי פשוט הלוקח על עצמו ללמד זהר הקדוש בשבת קדש שש שעות, שבכך הוא מחזיק את כל הבריאה כלה, מיום בריאת העולם עד ביאת המשיח שיתגלה בב"א. מכאן יכולים להבין איזה כח גדול יש בזהר הקדוש שמתקן את כל העולם כלו. האם נוכל לשער גדל העצמה של למוד כזה? האם נוכל לאמדם את כחו הרב? האם נוכל לדמין מה קורה ברכיע בעת למוד הזוהר הקדוש? הרי זה אש להבת שלהבת שמנקה ומזכך את האדם עם כל העולם כלו, ומביא אותו לדרגות עליונות וסיעתא דשמיא בכל. - ובגלל זה כתב החפץ חיים שעל למוד הזוהר אין שום הגבלות... (החפץ חיים)

כשמושיח יבוא, אברכי כולל חצות הרשב"י וכל התומכים בהם יהיו הראשונים לקבל פני משיח צדקנו

ב"ה שענין לימוד הזוהר הקדוש נכנס חזק מאוד גם אצל האשכנזים, שפשוט לא ידעו ממושג כזה שכל יהודי צריך ללמוד זוהר הקדוש,

וחשבו שזה ענין רק למקובלים ונסתרים, ועכשיו כמעט יום יום מטלפנים אלי יהודים מירושלים בני ברק, ובתוכם גם אברכים מופלגים, שאין להם בבית זוהר הקדוש, ורוצים לזכות להכניס הבושם הזה אל ביתם וללמוד ולסיים, ושוב ללמוד בזוהר הקדוש.

ורק אלו שלומדים זוהר הקדוש נקראו בשם חכם, ואילו במקומות אחרים נקראו רק בשם רבי? כל זה בא מדבקתם בלימוד הזוהר הקדוש!!! וכתוב בספרים הקדושים שרק מי שלומד תורת הסוד נקרא בשם חכם^י, וב"ה שראים היום שפשוטי העם סיימו כבר כמה פעמים את הזוהר הקדוש ולא הולכים לישון כל לילה לפני שלומדים זוהר הקדוש, וכל זה מכוח אמונתם התמימה והטהורה. וכל הברכות^י והישועות ניסים

זוהר, שהעוסק בתורת מ"י - לימוד הזוהר בבחינת בינה - הוא הנקרא חכם, וישמר אל"ה ראשי תיבות: לימוד אמרות הזוהר, הוא יזכה לזכותו מלשון "יסובבנהו יבונהו" כמו שביאר התרגום: "נטרינון כבבת עיניהון" מלשון שמירה, חסדי ה' שחסדי ה' ישמר והו כבבת העין ויזכה שיהא עליו תמיד עינא פקיחא ההוא עינא דלא נאים כנאמר "הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל" (כדאיתא באידרא רבא קכ"ט ע"ב). עיניו דרישא חוורא, משתננין משאר עינין, לית פסותא על עינא. ולית גבינין על עינא. מאי טעמא. דכתיב הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל. ישראל דלעילא. (תהלים קכ"א) וכתוב אשר עיניך (ירמיה לב) וכתוב פקוחות. ונתנא, כל מה דאתי ברחמי, לית פסותא על עינא, ולית גבינין על עינא. כל שכן רישא חוורא, דלא בעא מידי. (ס"א נטירו).

יג. כתוב בתורה (דברים כ"ח ב'): "ובאו עליך כל הברכות האלה והשיגוך" האל"ה ראשי תיבות: א'נו ל'ומדי הזוהר הקדוש, ביאור: כאשר נידבק בתורה ונתקשר לנשמת הרשב"י זי"ע בלימוד הזוהר הקדוש, ומשמים יכריזו עלינו שאנו לומדי הזוהר הקדוש, אז נזכה לכל הברכות הכתובות בתורה ולגאולה שלימה בב"א.

יב. הדוחה חלק הנסתר של התורה, דוחה פלה, ונענש: כל התורה פלה, חלק הנגלה והנסתר, הכל אחדות אחד, והדוחה חלק הנסתר שאינו חפץ בה, דוחה פלה ונענש, פי הדוחה חלק מן האחדות פאלו דוחה פלו. ומפל שפן המלעיג על דברי חכמים העוסקים בקמה זו להשפיע להשכינה, כמו שפתב בספר הקנה לו חכמו ישכילו זאת, פי הלומד כל התורה פלה לא נקרא חכם רק למדו, פי אם הלומד פדי להשפיע למדה הנקראת זאת וכי. וזה שפתב הנעור בליה, הינו שהוא נעור ועוסק רק בלבושי התורה בחלק הנגלה הנקרא לילה פידוע, ואינו חפץ באור התורה, פי אור גימטריה ר"ז, הינו ברזי התורה וסודותיה, שזהו בחינת תורת השם שנקרא יום, הרי זה דומה פאלו דוחה את האחדות פלו ומתחייב בנפשו, מה שאין פן אם חפץ גם בחלק הנסתר שבתורה, הגם שאי אפשר לו להשיגו, על זה נאמר פי אם בתורת השם חפצו, וכמו שפירש האלשיה, וכאלו השיג גם חלק זה שבתורה, פי התופס חלק מן האחדות פאלו תופס פלו כו'. (תולדות יעקב יוסף פרשת קדושים. וכן כתוב בספרו פתנת פסים פרשת קדושים).

כתוב בתהלים (פרק ק"ז מ"ג) "מי חכם וישמר אלה ויתבוננו חסדי ה'" יש לרמז מ"י בבחינת חמישים שערי בינה, כמבואר בתיקוני

ונפלאות בזכות הלימוד הקדוש הזה, כי הרשב"י זי"ע כוחו רב ועצום עד כדי שאמרו עליו בזוהר הקדוש, אילו לא ניתנה תורה בסיני אלא נתן לנו השם את רבי שמעון בר יוחאי דיינו, שממנו תתגלה ותאיר לעולם התורה.

(זוהר פרשת פנחס דף רמ"א).

ואפילו בדורנו הפשוט בכל רגע תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י - ולזכות לישועות נפלאות, ובוודאי הרשב"י זי"ע יכיר לכם טובה ותושפעו ממקור הברכות", שכידוע שהזוהר הקדוש מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות.

"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: בכוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו. - ובוודאי כשמשיח יבוא, אלו שלמדו זוהר הקדוש, הם יהיו הראשונים, לקבל פניו, ומשיח יאמר להם יישר כוחכם שזרזתם הגאולה, ובזכותכם העולם קיים, ובא על תיקונו השלם. - הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאושרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכותך הגעתי".

על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרינו, לגרום לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח במהרה בימינו אמן.

יד. כל אחד רוצה שידוך טוב! פרנסה בנקל! להמשיך עליו את נשמת הרשב"י עליו ברכה לילדים! ועוד הצלחות ברוחניות השלום ולעורר זכותו, ועל ידי כן בודאי יצליח ובגשמיות, וכאן יש לכל אחד ואחד אפשרות בכל עניינו.

שְׁלֵשׁ יָמֵי תְּשׁוּבָה מִפִּי זֶרְעוֹ

סֵפֶר הַזְּוֵהָר לְשֵׁשׁ יָמֵי הַיּוֹמִי

וְהוּא זֶהָר עִם לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, מִנְקֵד וּמְחֹלֵק
לְשֵׁבַע שָׁנִים, לְלַמּוֹד דֵּף זֶהָר הַיּוֹמִי עִם דֵּף גְּמֵרָא הַיּוֹמִי

מִסְקַת בְּרָכוֹת

שְׁחֵבֵר הַתְּנָא הָאֱלוֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי
כִּרְדָּ רְאֵשׁוֹן - לְמִסְקַת בְּרָכוֹת
זֶהָר סֵפֶר בְּרֵאשִׁית חֵלֵק א מִדֵּף א. עַד דֵּף כ"ב
לְפִי סֵפֶר הַזְּוֵהָר 10 כְּרָכִים מְעֻמָּד א' עַד עֻמָּד קכ"ז
לְלַמּוֹד זֶהָר בְּשֵׁבַע שָׁנִים

כ"ק אדמו"ר מהאלמין
הגה"צ ר' שלום יהודה גרוס
נשיא מפעל הזוהר העולמי
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

אדמו"ר המקובל האלוקי
רבי יהודה לייב הלוי אשלג זיע"א
מחבר פירוש הסולם על הזוה"ק
נשמת האריז"ל בדורינו, שידוע
שהוא אמר שרק הזוהר יציל אותנו

לְהַאִיר אֶת הַשֵּׁשׁ בְּאוֹר הַזְּוֵהָר

טל: 0548436784